

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIV. évf., 10. szám, 2022. október

Thalia and Nelthir

For the Light

Serenity

Theronus

Paladin

Caras and Accalia

INFO BOX

X-CELEBRIL-X – ARTIST // PROFESSIONAL // DIGITAL ART

A szlovákiai művész mindig is szeretett festeni. Általában fantasy zsánerben alkot, ez még gyerekkorában kezdődött, és óvodában megfestette az első unikornisát. Általános és középiskolás korában fantasy karaktereket rajzolt. A gimnázium befejezése után arra gondolt, hogy a Képzőművészeti Főiskolára jár majd, de úgy döntött, hogy vallást tanul, és a festészet továbbra is a szívéhez legközelebb álló hobbi marad.

Digitálisan kezdett festeni, amikor megkapta az első grafikus tábláját és beleszeretett. Hamarosan megkapta az első megbízását, és azóta tudja, hogy a fantasy képek festése az álma.

Manapság leginkább sárkányokat, elfeket és egyéb fantázia lényeket fest. Néhány festménye a World of Warcraft univerzum alapján készült. Szívesen festi meg mások karaktereit is, hiszen nagyon jó érzés, amikor megbízói örülnek, és neki köszönhetően „papírra” vetik elképzeléseiket.

A festészetén kívül szereti a fantáziát általában, az íjászatot, a macskákat és a természetet.

Elérhetőségek, online galériák:

Weboldal: <http://celebrilart.com>

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/x-celebril-x>

Közösségi média: <https://www.facebook.com/celebril.art>
<https://www.instagram.com/celebril.art/>

Szerkesztői köszöntő

*Már megint itt van a hó vége,
az AKF-el lesz most megint jó vége. :)*

Haladunk bele az őszebe, nyakunkon a Halottak napja, a Mindenszentek, a Halloween - kinek mi. Ilyenkor kilátogatunk a temetőbe elhunyt szeretteinkhez, jelmezbe öltözünk, hogy egy vidám parti keretében jól érezzük magunkat, netalán az otthon melegében horrorfilmeket nézünk, mert miért ne pont most, ugye.

Megint mások bekuckóznak kedvenc olvasósarkukba egy bögre forró csokival, teával, borral, és kezükben egy jó könyvvel elutaznak egy másik világba.

Néhányunknak pedig megadatott az a szerencse, hogy az AKF legújabb számát lapozgathatjuk, melyben ismét igazán remek tartalmak találhatók.

Egy kísérletet is teszünk ezúttal. Leközlünk ugyanis egy tizenegy évvel ezelőtt készült novellát, amelyet annak alkotója idén újraírt. Nekünk ez a régi változat is tetszik, de persze kíváncsiak vagyunk arra is, milyen lett az új. Amint megkapjuk az alkotótól, azt is leközzöljük, és ti is megláthatjátok, mennyit számít ennyi idő egy történet számára.

Nemrégiben kaptuk azt a hírt is, hogy a Marysol kiadó gondozásában megjelent a [Vérmesék c. horror antológia](#), melyben két olyan író novellája is szerepel, akik beke-
rültek a Garabonciások kötetünkbe. Ezúton is gratulálunk Szilágyi Istvánnak (Ian Pole) és Logan Ainsley Moore-nak (L. A. Mór)!

Kereder Márk alkotónk is elindult új világokat felfedezni, ráadásul új formátumban. [Hangoskönyvek - hangoskönyvek című YouTube csatornáján](#) nem csak saját írásait dolgozza fel hangoskönyv formában, hanem bizony nem ártall Idegen tollakkal is ékeskedni. Szerintünk jól teszi! :)

Tartalomjegyzék

Novellák

D. Szűcs Csaba - Harapások	4
Erdős Sándor - Pad a kertben	5
SzaGe - Szürke	6
Xenothep - Jacob álma	7
Zanbar - Behemót	9
maggoth1 - A parti	13
Kereder Márk - Akivel nem lehet alkudozni.	14
Zspider - A varrt ember	17

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Ariana T. Dianis - Pehelyke	18

Sorozat

B. J. Schudla - Új Hajnal vándorai - Az alku már megkötött I.	21

Versek

edwardhooper - Szerelem	23
Tumicz Krisztina - Látomás	23
Erdős Sándor - Fagyott pokol	23
Krómer Ágnes - Elveszett illúziók	23
Ann Heart - Halloween-i estén	23
Tordai Gábor - Van, hogy...	24
Atesz990 - Feladat	24
Ann Heart - Myria	24
Drekthor - A narancsfaodvánál	25
SiPI - Nem	25
Biró B. Balázs - Az utolsó szent	26
jocker - A sors útja	26

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

D. Szűcs Csaba

Harapások

(A novella igaz történet alapján íródott.)

Hódmezővásárhely, 1895 szeptembere

Izgatott férfi járt fel-alá a Vásárhely és Vidéke szerkesztősége előtt.

– Richárd, csakhogy megjöttél! – sietett az érkező elé. – Bizarrr esethez hívtalak délelőtt, amelynek mielőbb a végére akarok járni. Hivatásod során sok furcsasággal találkozol, kérlek, legyél a segítségemre!

Chikán Gábor állatorvos szavai azonnal felkeltették a fiatal, jóvágású hírlapíró érdeklődését. Remélte, az ügyből izgalmas cikk is születhet. Bevezette barátját a szobájába, hogy nyugodt körülmények között beszélhessék át a dolgot.

Chikán a város legnagyobb tudású és leglelkiismeretesebb lódoktora volt. Ennélfogva a legelfoglaltabb is. Nem múlt el úgy nap, hogy legalább három esethez ne riasztották volna a középkorú, tömött szakállú óriást, akinek a ruhája alatt herkulési izmok feszültek.

– Olyat többször láttam már – fogott bele Gábor –, hogy egy megvadult állat megharapott egy védtelen embert, de olyat most először, hogy ember harapott meg állatot.

Jáhni Richárd szeme elkerekedett a döbbenettől.

– Ez Udvari Pál tanyáján történt – folytatta az állatorvos.

– Elszenvédője pedig Rózsi, a tehén.

– Egész biztosan embertől származik a harapás? – kérdezte az újságíró.

– Kétségkívül! – bólintott Chikán. – Alaposan megvizsgáltam a sebet.

– Gyanakszik valakire a jószág gazdája?

– Senkire.

– Nem lehet, hogy ő tette?

– Tagadja, és én hiszek neki. Amúgy a marást érkezése-mig patkánynak vagy más hasonló kártevőnek tulajdonította.

– Mi vihet rá bárkit ilyen szörnyűsége? – tűnődött Richárd.

– Csakis egy őrült követhette el – jelentette ki a lódoktor.

– Kézre kell kerítenünk, még mielőtt újból lecsapna!

– Gábor, vigyél Udvari Pál tanyájára! – állt fel íróasztala mögül Jáhni. – Fontos kérdésem lenne hozzá.

A zszurnaliszta arra volt kíváncsi, kik jártak az elmúlt huszonnégy órában Udvariéknál. A szorgalmas földműves közölte, szomszédaik – Ambrusék, Dobóék, Törökék – vendégeskedtek náluk. Ettek, ittak, beszélgettek és kártyáztak.

– Rossz nyomon jár, Jáhni úr, nem közöttük kell keresni azt az elvetemültet – szögezte le a férfi.

A hírlapírónak nem volt ilyen gyanúja, csupán a lehetséges tanúkat akarta felkutatni, ahogy azt legjobb barátja és egyben sógora, Rödner Szilárd detektívfelügyelő nyomozásainál megfigyelte. Elképzelhető, gondolta, hogy

egyikük látott ólalkodni valakit a közelben. Mivel már estefelé járt, Chikánnal úgy döntöttek, holnap kérdezik ki a megnevezett családokat.

– Doktor úr, az ég küldte magát! – tette össze a kezét Török Lajos örömeiben, amikor Chikán Gábor egy bricskán begördült rendezett tanyájának udvarára. Az állatorvos mellett ott ült Jáhni. – Nagy baj van a két hízómmal – panaszkodta a szántóvető.

Török hosszú, sietős léptekkel a disznókhoz vezette kora reggeli látogatóit. A másfél mázsás jószágok meglehetősen izgatottan viselkedtek: ki-be rohángáltak az ólból, miközben rekedten rőfögtek.

– Félek tőlük – mondta gazdájuk. – Háromszor is bementem hozzájuk, de mindannyiszor meg akartak harapni.

– A tünetek alapján sajnos veszetséggel állunk szemben – közölte a szörnyű diagnózist az állatorvos.

– Jaj ne, már megint! – kiáltott fel elkeseredetten Török.

– Gábor, nézd azt a sebet! – mutatott az egyik sertés hátára Richárd.

– Harapásnyom – állapította meg a doktor. – Ráadásul megegyezik az Udvari Pál tehenén lévővel!... A másikon is látok egyet.

– Ezek szerint az emberünk veszett – mondta beleborzongva az újságíró. – Kik jártak mostanában a tanyájában? – fordult Török Lajoshoz.

– Csak a szomszédok – vágta rá a pödrött bajszerű férfi, aki nem értette, mibe csöppent.

Az Udvariéval azonos válasz immár gyanút ébresztett Richárdban.

– Valamelyikük nem viselkedett furcsán? – tudakolta.

– Olyanok voltak, mint máskor. De árulják el, mi ez az egész!

– Előbb úgy vettem ki a szavaiból – engedte el a füle mellett a kérdést Jáhni –, hogy ez a veszélyes betegség nem először ütötte fel a fejét a gazdaságában.

– A hűséges kutyám, Buksi fertőződött meg.

– Mikor?

– Májusban.

– Mi lett a sorsa?

– Jó szomszédom, Ambrus Pista felajánlotta, hogy végez vele. Nekem nem volt szívem megtenni.

– Itt ölte meg?

– Elvitte magához.

– Az pedig megharapta őt – csapta össze a tenyerét Jáhni. – Gábor, azonnal indulnunk kell az Ambrus-tanyára!... Török úr, szálljon fel maga is a kocsira, szükségünk lehet a segítségére!

Félúton szembetalálkoztak egy jajveszékelő asszonnyal és öt síró gyermekkel. Sűrűn hátrapillantva, szaporán szedték a lábukat, mintha menekülnének valaki vagy valami elől.

– Segítsenek! – kiáltotta könyörgő hangon a nő.

Chikán megálljt parancsolt almásderes lovának.
– Mi történt, Zsuzsa? – pattant le a bricskáról Török. – Ő Ambrus felesége – szólt oda útítársainak.

– Eszét vesztette az uram! – felelte kétségbeesetten az asszony. – Habzó szájjal tör-zúz.

Jáhni és Chikán tudta, Ambrus István menthetetlen. Azzal is tisztában voltak, hogy a férfi utolsó szívdobbanásáig terjesztheti a borzalmas kórt, amelyet a többi ragályhoz hasonlóan csak egyféleképpen, elkülönítéssel lehet megakadályozni. Ez könnyűnek hangzik, azonban egy veszett ember esetében adódhatnak nehézségek. Mit sem törődve ezzel, magára vállalta a feladatot a két barát.

– Török uram, kísérje Ambrusnét és csemetéit a tanyájára, és a családjával együtt zárkózzanak be a házba! – utasította a gazdálkodót Richárd, miközben Chikán cserdített egyet az ostorával, és továbbindultak.

A zömök testalkatú Ambrus a tisztaszobában őrjögött, vad üvöltözésébe beleremegtek a takaros vályogház falai.

– Zárjuk be ide – vetette fel Gábor, miután bekukucskált a szobaajtó üvegén.

– Nem lesz jó – suttogetta Jáhni. – Innét könnyen kitörhet.

– Mit szólsz a kamrához? Úgy láttam, annak tömörfa ajtaja és kicsi ablaka van.

A zsurnaliszta erre már rábólintott.

– Először próbáljuk meg szép szóval együttműködésre bírni! – javasolta a lódoktor. – Amennyiben kudarcot valunk, feltúrjuk az ingujjat.

Óvatosan beléptek a nyáladzó, köpködő, izzadságszagú férfihoz. A helyiség mázolt padlóján mindenféle szétvert bútorok, összetört falitányérok és szétszaggatott ruhák heverték.

– István, kérem, nyugodjon meg! – szólalt meg szelíden Chikán. – Súlyos kór támadta meg a szervezetét, azért jöttünk, hogy ellássuk.

Ambrus a hozzá legközelebbi „betolakodóra”, Richárdra szegezte izzó szemét, egy pillanat múlva pedig már a földön birkóztak. Az állatorvos azonnal barátja segítségére sietett. Lerángatta róla a férfit, talpra állította, majd egy jól irányzott jobbhoroggal úgy állcsúcson vágta, hogy eszméletlenül terült el.

– Jól vagy? – segítette fel a hírlapírót Gábor.

– Kutwabajom! Köszönöm!... Fogjuk meg, és vigyük Ambrust a kamrába, mielőtt még magához térne!

Alighogy ezt kimondta, a férfi fújtatva ráugrott Chikán hátára, s fogait a bal vállába süllyesztette. A doktor ekkor a meszelt falhoz préselte erősen kapaszkodó támadóját, és amikor érezte, hogy az eleresztette, villámgyorsan megfordult, majd többször az arcába csapott. Az ütések erejétől Ambrus István úgy csuklott össze, mint egy colstok.

– Megsebzett? – kérdezte aggódva Jáhni.

Gábor nem érzett fájdalmat, de tudta, ez a küzdelem okozta felfokozott lelkiállapota miatt is lehet. Szélsebesen levette a felöltőjét és az ingét.

– Megúsztam – sóhajtott fel megkönnyebbülten ép bőre láttán. – Ezer hála a szabómnak, amiért ilyen strapabíró anyagokból varrja a ruháimat!

A törött orrú Ambrust ezután nemcsak bezárták a kamrába, jó szorosan meg is kötözték, akár egy sonkát. Chikán visszahajtott a városba a magánorvosáért, hogy az valamilyen szerrel enyhítse a halál küszöbén álló földműves rettenetes kínjait. De mire megérkezett a doktorral, az már visszaadta lelkét teremtményének.

– Hogyhogy hónapokig senki nem vette észre rajta a betegségét? – kérdezte a Török-tanya felé zötyögve Gábortól Jáhni.

– A lappangási idő hosszú is lehet. A kezdeti tünetek alighanem akkor törtek rá, amikor épp egyedül volt – magyarázta az állatorvos. – Egy-egy ilyen roham alkalmával harapta meg a tehenet és a disznókat – tette hozzá.

– Ha a kutymarás utáni napokban beoltatja magát, még most is élne. Hogy lehetett ennyire felelőtlen? – mérgelődött az újságíró.

– Talán azt hitte, elég csak kitisztítania sebet.

Miután tapintatosan közölték a szomorú hírt Ambrus családjával, Chikán Gábor haladéktalanul intézkedett a megfertőzött állatok elpusztításáról. A következő hetekben rendszeresen felkereste azokat a tanyákat, amelyeken a szántóvető halála előtt megfordult, de szerencsére több beteg jószágot már nem azonosított. Richárd A veszett kutya áldozata címmel írta meg cikkét a pusztai tragédiáról.

Erdős Sándor

Pad a kertben

Szerettem kint ülni ezen a roskatag, fából készült kis kerti padon. Mindig megnyugtatót az előttem elterülő kis kert színpompás virágözöne. Emlékeztem egy elmúlt szerelemről, ami a mai napig az életem része, és valószínűleg elkísér a síron túl is.

Pár évvel ezelőtt történt egy szép nyári napon, mikor megláttam Alicet itt a kertben, ahogy az úgy szeretett tulipánjait gondozta. Szőke haja fel volt kötve egy piros-fehér pöttyös szalaggal, és kipirult arca szinte egybeolvadt a virágok szirmaival. Vidáman üdvözöltem, és gyorsan szóba elegyedtem, hiszen közvetlensége és életigenlése szinte beszippantotta azt, aki beszélt vele.

Néhány héttel a találkozásunk előtt hagytam ott a szülői házat, hogy végre felfedezzem a világot és saját kezembe vegyem a sorsomat. Szüleim szigorú nevelési módszerei ellenére, vad gyermekkorom után végre élvezni szerettem volna az életet. Egy nagy akadálya volt ennek, az anyagi háttér hiánya. Ezért pár nehéz nap után munkát és szállást kellett szereznem, így vetődtem el erre a várostól távol eső régvolt uradalmi birtokra. Első beszélgetésünk során mindezt elmondtam Alice-nak, aki azonnal gondoskodó szárnyai alá vett. Ételt és szállást ajánlott a ház körüli munkák elvégzéséért cserébe.

Ahogy teltek-múltak a napok, úgy fűződött szorosabbra a kapcsolatunk. Alice szülei egy baleset következtében életüket vesztették pár évvel ezelőtt, így egyedül élt a birtokon meglehetősen jó módban. A magány azonban szörnyűbb sors bármely szegénységnél, és a társaságom enyhítette a magányát. Csak pár évvel volt idősebb nálam, de szinte bátyjaként tekintett rám, támaszként magányos életében. A nyár derekán halottam egy mulatságról, amit a városban rendeztek, így Alice elé álltam a kérdéssel, hogy elvihetem-e őt oda táncolni.

– Évek óta nem táncoltam, talán már nem is tudnék – volt a válasza.

– Akkor egy kis gyakorlás nem árt – mondtam, és karon fogva csak úgy zene nélkül táncolni kezdtünk.

Pörögtünk, forogtunk és kacagva kapaszkodtunk egymásba, míg el nem csattant közöttünk az első csók. Szerelemtől könnyes arcából kisimította az odatapadt hajszálakat és hozzám simult. A remekül sikerült bál utáni éjszakán odaadón adtuk át magunkat a szerelem gyönyöreinek.

Pár boldogsággal eltöltött hónap után úgy döntöttünk, hogy törvényesen is összekötjük az életünket. Ekkor halottam először konkrétan az örökségről, ami Alice szülei halála után a lányra szállt. Hatalmas vagyon felett rendelkezett és mivel nem volt házassági szerződés kötve, így

én is. Nem kellett eltelt sok időnek, hogy régi vad megzabolázhatatlan természetem felülkerekedjen rajtam. Hatalmas összegeket vesztettem szerencsejátékon, és alkohalmámorban a nyilvánosházakban töltött éjszakák is megszaporodtak.

Alice nem tűrte sokáig kicsapongásaimat, és megfenyegetett, hogy elválik tőlem és az ügyvédje segítségével újra a nincstelenség mocsarába süllyeszt. Még megpróbáltam menteni a menthetlent régi szerelmünk szépségeire emlékeztetve, de ő már eltökélte magát.

Másnap hajnalban borgőzös fejjel sétáltam hazafelé egy útszélén felszedett örömlányba kapaszkodva, aki szintén ittasan botorkált mellettem hatalmas virággal díszített tűsarkú cipőjében. Hirtelen jutott az eszembe az ötlet, ami megszabadítana jelenlegi cudar helyzetemből.

Soha senki nem kereste az út szélén felszedett lányt. A tűzeset után, ami elemésztette Alice hálószobáját, csak egy szénné égett női testet hátrahagyva, eléggé nagy vagyont örököltam. A halottvizsgáló szerint nem történt bűncselekmény, álmában érte a halál egy felborult gyer-tya okozta tűzben.

Most itt ülök a kerti padon, nézem magam előtt a mohával borított sziklakertet és a megfojtott Alice-ra gondolok, aki itt a kövek alatt alussza örök, szerelmes álmát.

SzaGe

Szürke

„Szárnyaljunk! Felejtjük el a múltat! Aki hátra néz, az nem élhet a jelenben! Most kell élni, és a jövőt ekképpen alakítani! De ez nagyon nehéz, mint egy szürke nadrágzsebbe varrt féltégla, amihez nem tudunk elég erős nadrágszíjat felvenni.”

Az élet valaki számára pedig ilyen, hisz a múlt nem mindig felejtődik el csak úgy. Teszünk dolgokat, melyek nem maradnak nyugton, melyeket bármilyen mélyre temetünk, mindig felszínre törnek. A vér is ilyen. Látni a színét, mely megbabonázza a beteg elmét. De előbb-utóbb bűnhődni kell a kiontásáért. Addig meg marad a jelen imádata, a vérpecsét ruhákban való gyönyörködés, és a tenyéren száradó sötétpiros és ragacsos maszat. Nekem meg az emlékeim arról a mesés szép nőről.

Egy csinos tünemény hálózta be az estémet, amire régóta készültem. Ilyenkor egy magamfajta, zárkózott embernek oda kell tennie magát, hogy ne csak a napi beszürkült rutinokról legyen szó. Egy kis humor jól jön, intelligenciával fűszerezve, de csak módjával. A megjelenés pedig könnyed, modern elegancia, de nem afféle, amiben az ember színházba megy, hanem ami tükrözi egy picit az egyéniséget. Manapság divatos dolog érzelmi alapon öltözködni, legalábbis a fiatalok körében. Ha ezen alapulna az öltözködésem, akkor szürkét vennék fel szürkével. Mert szürke ember vagyok, szürke hétköznappal, szürke autóval, szürke telefontokkal, sőt, még a televízióm is

világosszürke, de csak azért, mert nem volt más abból a típusból. De ez a hölgy olyan volt, akár egy káprázatos világitótorony a szürke köddel borított életemben.

Anyám egyszer azt tanította, hogy a jó mellett mindig ott van a rossz is. Hogy az angyalok mögött ördögök is megbújhatnak. Néha azt is ismételtette, hogy a látszat csalóka, és nem szabad mindent elhinni, amit a szem lát. Idővel rájöttem, hogy mindvégig rólam beszélt. Az anyák már csak ilyenek: túl jól ismerik gyermekeiket. És én nem okoztam csalódást neki. Nem bizony. Disznóságokat sugott a kisördögöm, miközben a kisangyalomból pedig bohócot csináltam. Kerestem az indítékokat, de csak vért láttam mindenhol. A saját véretem. Elvégre a randipartnerem mániákusan kedvelte a magamfajta lúzereket, de nem úgy, ahogyan azt a feromonok diktálták volna. Én meg csak meredten bámultam, mikor a hasamba vágta a kést hancúrozás helyett. Mégis... olyan édes volt a kacaja, mellyel megédesítette a szúrását. Túlságosan szerettem volna, ha szeretnek. Mielőtt elájultam, már a véretem is szürkének láttam. És a legnagyobb büntetés, mellyel megvert a sors az az, hogy életben maradtam. Most itt fekszem a kórházi ágyamon, és mozdulatlanul bámulom a szürke időjárást, mely az ablakon túl mereszti rám a tekintetét. Ha vissza tudnék menni az időben, ismét elmennék arra a randira. Ez az én keresztem, amelyre a múltat feszítette számomra a sors.

Xenothep

Jacob álma

Két hét után elhagytuk a hivataloskodást. Egyszerűen túl sok időt elvett, amíg végimentünk a körülményes protokollszövegen, és az ellenőrzési eredmények fölösleges ismétlésén, hiszen azokat úgyis regisztrálták az érzelők. Minden adatot rögzítettek, kielemezve juttatták el a felhőbe, nem láttuk értelmét erről beszélni. Így kialakítottunk egyfajta belső nyelvezetet, ha nagyon szükséges volt valamit kimondani, egy-egy szóból megértettük egymást, így jelentősen felgyorsult a kommunikáció.

Kiléptem a zsilipen a vörös homokba és körülnéztem a bázison. Én neveztem bázisnak, valójában csak lézervonalak alkotta hálózatból állt, amit még csak nem is lehetett szabadszemmel látni, ha éppen nem volt porvihar. Különleges készülékeimnek köszönhetően én láttam a sugarakat, az volt a feladatom többek közt, hogy áthelyezzem a sugárzókat a terepnek megfelelően az utasítások szerint.

Könnyed léptekkel indultam el a sugarak közt. Itt majd falak lesznek, amelyek megvédik az embereket a rosszul alakult környezettől, és úgy tettem, mintha a falak már valóban állnának, a leendő folyosókon közlekedtem, ha feladatom nem indokolta, hogy átlépjek a vonalakon. A kommunikációs helyiség felé tartottam, elképzelve, milyen lesz majd itt az élet. Minden nap új lehetőségeket vizsgáltunk meg, fél év alatt már a hetedik verzióját készítettük el az alaprajznak. Amint beléptem a kommunikációs részleg négyzetébe, már hallottam is a rádió sercegését. Az egyik operátor jelentkezett be.

- Üdv a Földről Harvey!
- Jó reggelt Jacob! – feleltem.
- Milyen az idő?
- Évmilliók óta egy csepp eső sem esett.
- Vicces fiú. Hogy érzed magadat ma?
- Minden rendben. Folytatjuk a fejlesztést?
- Nem. Megvétőzták ezt a tervet is.

Nem éreztem csalódottságot, bár némileg sajnáltam a dolgot, ez a verzió igazán jól nézett ki.

- Szinte hallom, ahogy sóhajtasz.
- Nem szokásom. Hibát találtak a tervben?
- A hivatalos indoklás még nincs meg, Doc és én úgy gondoljuk, hogy csak azért kötöttek bele, mert nem ők találták ki.
- Doc nem jelentkezik be?
- Szabadnapot vett ki. Ma van a kislánya születésnapja.
- Boldog születésnapot neki!
- Átadom Harvey, és köszönöm a nevében! Átküldöm az adatokat az új alaprajzról.

Pár másodperccel később már láttam is a sisakom belsejébe épített kicsi kivetítőt az elrendezést.

- Ez nem praktikus.
- Nem, ennek a megépítése időpazarlás. A járműhangár ajtaja hátra nyílik, arrafelé lejt a terep, és nagyon sziklás, ha jól rémlík.

Pontosan tudta, hogy útépités szempontjából túl sok időt, és nyersanyagot emésztene fel a vállalkozás, így nem is feleltem. Felszedtem a sugárzókat, mire a kommunikációs helyiség képe szétesett. Átvágtam keresztben az étkezőn, itt-ott felszedve a sugárzókat, hogy az új tervnek megfelelően átrajzoljam az alaprajzot.

- Jacob!
- Igen Harvey?
- Ha mindent ilyen körülményesen csinálunk, az építés kezdetének időpontja egyre távolabbra tolódik ki.
- Igen.
- A telepesek nyugdíjba vonulnak, mire elkészül kicsiny településük.

Jacob felnevetett.

– Ó, ne félj, lesz utánpótlás. Ez a projekt mindenkit lázban tart. Én inkább azt csodálom, hogy még nem untad halálra magadat.

- Ez lehetetlen.
- Igen, tudom, de... Mondd csak, soha nem gondoltál még rá, hogy mást csinálj?

Letettem egy érzékelőt egy sugárzóval szemben, és összehangoltam vele.

- De igen.
- Nocsak! Mi lenne az?
- Szeretnék biciklizni például.
- Tudsz.
- Igen, de még soha nem bicikliztem. Repülőgépet is szeretnék vezetni. Ha az automatizáció így halad tovább a Földön, az embereknek végül semmit nem kell csinálniuk.
- Ettől ne félj. Hamarabb kimerítjük a készleteinket, nem lesz üzemanyag, se villamosság, se semmi. Akkor majd agyalhatunk, hogy mit tettünk a jövővel.

- Pesszimista vagy.
- Csak realista.
- Nem hiszel a küldetés sikerében?
- Dehogynem! Különben nem csinálnám.
- Mit várnak az emberek a Marsi kolóniától?
- Őszintén fogalmam sincs. Sok-sok évnyi tervezés, építés, temérdek pénz csak azért, hogy oda juttassunk pár embert, akik aztán egy marha kényelmetlen életet élnek majd a bázison. Sok tudományos kutatómunka a helyszínen, és ha minden jól megy, ötven évvel később talán elkezdhetünk valami nagyobb építést.

- Mire jó a kolonizáció?
- A Mars naprendszerünk egyetlen bolygója, ami használható célra. Hogy mi az indok...? Túlnépesedés, tudományos kíváncsiság, technikai versengés, szabadon választhatóság.

– Kész az új étkező. Az előzőhöz képest öt fokkal északnyugat felé mozdul, így az egészséget újra kell rajzolnunk.

- Na ja... zseniális ötlet, mondhatom... Mondd csak, szereted a munkádat?

– Ez nem releváns. Ez a feladatom.

– Furcsa belegondolni, hogy már több, mint fél éve ezen dolgozunk és még mindig találsz benne örömet.

– Szeretek itt lenni. Szép ez a vidék.

Jacob felnevetett.

– Az Acidalia Planitia?

– Nem ismerem az egészet, csak a közvetlen környezetet.

– Ha bármerre mészpár ezer kilométert, ugyanazt fogod látni, amit most. A Valles Marineris kanyonig kellenem menned, hogy valami újat is láss.

– Azt is szeretném megnézni.

– Oda mást küldünk. Bár ez nem zárja ki, hogy egyszer megnézhesd. Rengeteg idő van. Mázlidra jelenleg egyetlen élőlény sincs a bolygón, főleg nem turisták, így nem lesz tolongás.

– Te nem akarsz látni a saját szemeddel?

– Dehogynem! A Schiaparelli pereméről nézni a napfelkeltét, felbontani egy doboz sört, és tisztelettel adózni mindazok emléke, és munkája előtt, akik lehetővé tették mindezt.

– Ha itt kinyitsz egy sört...

– Tudom! Képletesen értettem.

– Vannak tervek a bolygó légkörének dúsítására?

– Még nincs meg a technológiánk. Ezért kell a bázis. Tudod, milyen lesz végül ez az egész? Mint amikor a család beül a lakóautóba, elutazik ezer kilométerre, letáborozik egy tó mellett, hogy aztán ott ugyanazt csinálják, mint otthon, azzal a különbséggel, hogy nem léphetnek ki a lakókocsiból különleges felszerelés nélkül.

– Ez nem hangzik izgalmasan.

– Nem az. Per pillanat te vagy a legizgalmasabb dolog azon a bolygón.

– Nem tartom magamat izgalmasnak.

– Sajnos nem tudod megítélni, mit jelentesz nekünk. Mi azonban tisztában vagyunk vele, mi az igazi értéked, és ez pénzben nem mérhető.

– Köszönöm!

– Mi tartozunk köszönettel neked és a tanáraidnak. Részemről úgy gondolom, hogy az egyik legjobb ötlet volt a NASA részéről, hogy téged küldtek oda egy újabb Rover helyett. Amúgy milyen a szkafander?

– Kényelmetlen. Akadályoz a mozgásban, így a hatékony munkavégzésben. Ellenben a védelmi funkcióját tökéletesen ellátja. Véd a sugárzástól, tartja a hőfokot, elnyeli az ütések, megbízhatóan működik.

– Már elkészítették az új sorozat tervét. Az testhez állóbb lesz. No és a járgány?

– Már elküldtem a javaslatokat a módosításokról. A tengelyek gyengék, a kerekek átmérője kicsi, a meghajtás nem hatékony, és a telepek gyorsan merülnek.

– Az új kocsik két szelvényből állnak majd, az eleje és

a hátulja harminc fokos szögben is elfordulhat egymáshoz képest, a felfüggesztés pedig ezt nyilván leköveti majd, így nehezebb terepre is alkalmas lesz.

– Ez hasznos fejlesztés. Van visszajelzés a tereprendezéssel kapcsolatos felvetéseimre?

– Nincs. Szerintem megijedtek.

– Miért?

– Nem számítottak rá, hogy ennyire összetett problémának a megoldására javaslatot teszel.

– Ezért tanultam.

– Igen. Már túl okos vagy.

– Soha nem lehetek elég okos. Tiszta a kép?

– Igen.

– Merre terjeszkedik a porvihar?

– Nyugatra tőled. Nem fog elérni. Már két hónapja tart, az előrejelzések szerint egy-két hét és elül.

Befejeztem a sugárzók és az érzékelők újra rendezését, ami a helyiségeket illetve, nekiláttam a folyosókat is hozzáigazítani.

– Jacob, komolyan mondtad, hogy megnéznéd a napfelkeltét?

– Persze! Bár valószínűleg soha nem jutok el a Marsra, hacsak időközben fel nem találják a teleportot. Ez az én álmom Harvey.

Letérdeltem, eltettem az útból pár kisebb követ, hogy lerakhassam a sugárzót, aztán aktiváltam.

– A kameráimon keresztül milyen a kép?

– Tiszta és éles, a színek is egész jók. Bár néha az adatátvitel megakad egy rövid időre. Az egyetlen, ami zavar, hogy a sisakod üvege tükröződik, így olyan, mintha szellemképes lenne az adás. Meglehetősen sötétek ott a hajnalo. Most alig látok valamit.

Felálltam, elsétáltam a bázis széléig, felkapaszkodtam egy szikladűnén, aztán megálltam a tetején és kelet felé nézve kicsatoltam a sisakomat.

– Harvey, mit csinálsz?

– Bár ez itt nem a Schiaparelli, valóra váltom az álmodat. Szeretném, ha látnád a Marsot az én szememmel.

Az oxigén szisszenve távozott ruhámból a Mars ritka légkörébe, a hőmérséklet leesett mínusz 45 fokra, a sugárzás ugrásszerűen megnőtt. Percekkel később a nap felkelt a távoli horizonton, a hajnali kék égen élesen kirajzolva a sziklák fekete kontúrjait, hallottam, hogy Jacob halkan felsóhajt.

– Ez gyönyörű... Miért tetted ezt?

– Mert megtehetem.

Szervóvezérelt mechanikus karjaimat magam elé emelve egy négyszöget formáltam ujjaimból, keretbe foglalva a napot.

– Üdv a Marsról, Jacob!

Itt is megtalálasz bennünket:

Lidércfény Online

Zanbar

Behemót

1893 októbere

1.

Volt elég ideje megszokni, hogy az emberek furcsa, különös pillantásokat vetnek rá, így már fel sem vette azokat, inkább igyekezett elegánsan, úriemberhez méltón fogadni őket. Így esett, hogy mikor felszökött az eső áztatva londoni utcán az éppen arra haladó omnibuszra, és vett egy jegyet, udvariasan beprézelte magát az utasok közé. Közben, amikor csak lehetett megemelte keménykalapját, ezzel köszönve, hogy utat engedtek neki.

Sokáig utazott, a jármű lassan ki is ürült, mire elérte vele végcélját. Az utasok kezdeti csodálkozásuk után gyorsan meg is feledkeztek jelenlétéről, nyújthatott bármilyen látványt is ázott fekete bundájával, ahhoz illő keménykalapjával, husángra emlékeztető, ám remekbe készült sétabotjával. Ilyenkor, mikor békésen, gondolataiba merülten üldögélt az ülésen, mély hálát érzett az emberi elme eme sajátosságáért. Azért, mely arra hajtotta, hogy pusztán önvédelemből kizárjon magából mindent, ami számára nem tetsző és zavaró. Hiába látták görnyedt, imbolygó alakját, ahogy karomszerűvé görbült ujjaival botját markolva sétálgat London, e világ fővárosának utcáin, még így is rendkívül kevesekben vetődött fel, hogy vajon helyén való-e, hogy ő, Behemót, ez a töpörödött és csúf szerzet így mutatkozzon a jóra való londoniak között.

Kalapját megemelve leszállt a járműről, és a rá jellemző imbolygó járassal nekivágott a raktárnegyed szűk sikátorainak. Az itt élők már jól ismerték. Kerülték és tisztelték, hiszen mind tudták, mi mindenre képes ez a még erősen kiegyenesedve is éppen csak négy láb magas csúfság, és az ő husángja. Akit pedig nem riasztott el kíméletlen és félelmetes híre, azt távol tartotta tőle a többiektől hallott pletyka, miszerint sokan azok közül akik, igazán ártottak neki, soha többé nem kerültek elő. Nem mintha erőszakos figura lett volna. Sőt! Mélyen lealacsonyítónak tartotta az ilyesmit, de ez a világ nem igazán kedvezett az olyan úriembereknek, amilyen ő volt.

Ezért is kellett éppen egy ilyen helyen laknia.

Sok éve volt már annak, hogy Belgrávia élettől nyüzsgő, kellemesen szabados negyedét maga mögött hagyva, új otthonra lelt itt, a West Ferry Roadon, a „Kutyák Szigetének” is gúnyolt kerületben. A hatalmas, vörös téglából rakott raktárt potom pénzért vette előző tulajdonosától, aki mindenáron túl akart adni rajta, annak felettébb rossz híre miatt.

– A gonosz lakik azok között a falak között – mondogatta többször is.

Nos, ha a valódi, nagybetűs, bibliai gonoszt nem is találta meg odabent, azért akadtak dolgok, melyek érdemesek voltak a figyelmére. Miután, néhány erélyes szóval, no meg óvatosságból felfogadott keménykezű dokkmunkással kilakoltatta az épületben tanyát vert semmirekellőket,

talált egy, a mélybe vezető lépcsőt, és annak végén egy helységet. Fertályórát töltött csupán a salétromot izzadó ódon falak között, majd sóval és viasszal kevert homokkal hordatta tele a helyet. Ezt követően betonnal öntette ki, töltötte fel a lépcsőt. Biztos, ami biztos.

Komótos, imbolygó léptekkel közelített az otthona egyik bejárata felé. A kis, északra néző fekete ajtó még azelőtt kitarult, hogy odaért volna. Régi skrupulusa volt ez a kilincsekkel, ajtógombokkal. Nem szerette sem az érintésüket, sem azt, ahogy mozdultak a keze alatt. Ezért több cselédjének is állandó feladatául szabta, hogy mind éjjel, mind nappal figyeljék a bejárati ajtókat és nyissák ki őket előtte. Odabent természetesen egyetlen egy sem akadt ezekből a bosszantó holmiból. Igen, akadtak abszurd, sőt nem ritkán különöc igényei, ám emellett nem bánt rosszul az alkalmazottjaival. Sőt! Meggyőződése volt, hogy az ő cselédségének van Londonban a legjobb dolga.

Gazdag volt és nem garaszkodott, mikor a bérükről volt szó. Sokat volt távol otthonról és mikor ott volt, sem követelt tőlük folyamatos szolgálatot, így hát idejük javát voltaképpen magukra fordíthatták. Az ajtófigyelők is felváltva dolgoztak, összesen nyolcan, és mivel elég kiismerhető volt a napirendje, ez sem jelentett túl sok munkát.

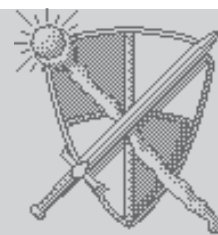
Elvárta viszont a feltétlen engedelmességet, hűséget, diszkréciót. Ezt keményebben megkövetelte más munkálattóknál. Miként a folyamatos önfejlesztést is. Lehetővé tette alkalmazottjainak, hogy előre lépjenek, ha teljesítették elvárásait, és biztos forrásokból tudta, hogy kevés olyan londoni rezidencia van, ahol a szobalányok legalább három nyelvet beszélnek, járatosak a francia divatban, a lakájok a nyelvismereten túl kiváló sportolók és zenészek, komornyikjának nem akadt párja a sommelierek között.

A maga módján kedvelte az alkalmazottjait. Tudta mindegyikük nevét, ismerte az élettörténetüket, tisztában volt kisebb-nagyobb bűneikkel és erényeikkel.

A maga módján kedvelte azt alkalmazottait. Két kivétel volt csupán. Ők szolgáltak neki mind közül a legrégebben és a legnagyobb hűséggel, amiért gyenge pillanataiban hálás is volt, ám kedvelni, nos, egyiküket sem kedvelte. A famulus a szükséges rossz volt a hozzá hasonlók számára, hatalmuk és lényük egyfajta kivetülése, akaratuk szolgálója és sajnos jellemvonásaik élő, és torz tükre. Mindennek tetejére neki kettő is volt.

A hermetika nagy talánya, hogy a famulus választja a mágisztert, vagy a mágiszter a famulust. A maga részéről, ő az előbbire tett volna, mert neki biztosan nem volt szüksége egyikükre sem. Legalábbis az elején semmiképpen. Így mégis csak lehetett némi igazság az előbbi gondolat másik felében, ismerte be kelleetlenül.

Utcai ruháját levetve, kényelmes papucsba és házikabátba bújt, majd szivarra gyújtott és portóit kortyolt hozzá.

E kettőt, napszaktól függetlenül nagyon tudta élvezni. Szerette, ahogy a dohányfüst a torkát kaparta, a párlat pedig a nyelvén bizsergett. Sajátságos vonása volt, hogy egyes ízeket egyáltalán nem érzett, másokat viszont annál inkább, sőt úgy gondolata, hogy azokat igazi teljességükben volt módja élvezni. Így ismét, a hermetika szent szabályai szerint, egyfajta elfogadható egyensúlyban voltak a dolgok.

Két inasa mindennap körútra indult Londonban, felvásárolva számára a friss újságokat, a Timestől, az itt a „Kutyák Szigetén” terjesztett ázsiai szennylapokig. Ez utóbbiakat, valamiért különösen kedvelte. Alkalmazottai előbb átolvasták, majd egy meghatározott rendszer szerint szortírozták is őket, így helyezve el őket kedvenc fotelje körül.

Élvezte és megkövetelte ezt a fajta gördülékenységet, így egyes alkalmazottait ő maga tanított be a posztjukra. Az újságos inasok ezek közé tartoztak. Élvezte a tudás és gyakorlat nyújtotta gördülékenységet, miként az ahhoz vezető kemény munkát is, így természetesen gyűlölt mindent, ami ennek az útjában állt. Ezidőtájt a kantoni nyelv volt gyűlölete tárgya. Egészen pontosan annak elsa-játításának nehézségei. Ő ösztönös nyelvérzéssel, könnyedén boldogult vele, ám alkalmazottai alig győzték az írásjelek sokaságát és a lingvisztika útvesztőit. Nem egy közülük még a szolgálatából is kilépett emiatt. No persze könnyedén segíthetett volna a helyzeten, ám tősgyökeres angol úriemberként berzenkedett attól, hogy bizalmi pozícióba helyezzen egy a kantonit anyanyelveként használó kínait. Oh, ettől természetesen üzletelt velük, sőt még a szavukban is megbízott olykor-olykor, de az otthonába egyet sem eresztett volna be.

Miután letelepedett kedvenc foteljába, kora estig olvasott, olykor feljegyzett a karosszéke mellé helyezett füzetbe néhány tény, dátumot és nevet. Olykor, mikor igazán ihletett pillanatait élte, négy-öt újságot is olvasott egyszerre, különös karmesterként vezényelve azokat. Zenészei a hírek voltak, partitúrái pedig a hírlapok zizegő papíriai. Ilyen alkalmakkor mindig valami egyedi, mások által aligha felfogható zenemű kerekedett az egészből, melyet ő, ha úgy érezte megérdemli, mert igazi remekművel áldozott Eutrepének, a zene múzsjának, örömmel tárt a világ elé.

„Zenei műve” elsőre szinte rejtőz, majd mind jobban és jobban felerősödő, sőt fel-felharsanó témái botrányokat okoztak, finánciális zűrzavart, vagy éppen ellenkezőleg, egymással torzsalkodó hatalmasokat békítettek meg, nyugalmat és prosperitást hozva ezzel.

Ifjabb éveiben gyakrabban szállta meg ez a fajta alkotói ihlet, mint manapság, melyet őszintén sajnált. Általában áldásosnak tartotta az öregedést és többre becsülete a vele együtt járó tudást és tapasztalatot az ifjonti energiáknál és hévnél, ám nem minden esetben.

Mikor végzett, vacsoráért csengetett magának. Ilyenkor ősszel különösen zamatosnak találta a norvég és dán vizekben fogott, és ott füstölt halakat és a kanadai vadat, no meg az erős gínt. Mindig lassan, töprengve evett. Az alkotói hév elmúltával ilyenkor jutottak eszébe a legkülönbözőbb gondolatok és kiváló ötletek, habár a világért sem tagadta volna, hogy ezúttal ifjú és megvénült önmaga legjavát sikerült nyújtania.

A hírlapok „partitúráiból” csiholt zene tárta fel előtte ezt a különös, rég rejtőz titkot, ám megfontolt, csavaros elméje súgta meg, hogy ezúttal tartsa meg, sőt szerezze meg, saját magának.

Az újságok zenéje, egy vén, bristoli úriemberről és annak páratlan kincséről sutogott neki. No persze a kincs nem volt igazán az övé, ám jogos tulajdonosai nem tudtak arról, hogy egyáltalán még létezik. Így aligha követelheték vissza.

Adott volt tehát ez a kis hézag a jogi környezetben és az ő különleges hozzáállása az ilyen lehetőségekhez. Ráadásul, dőlt hátra elgondolkodva a foteljében, miközben hosszút kortyolt a ginből, bizonyos értelemben neki több köze volt ahhoz az értékes csecsebecséhez, mint bármilyen más embernek. Hiszen ott volt, mi több részese volt készítésének, és jó ideig nap, mint nap a közelében forgolódott. Fejébe vette hát, hogy megszerzi.

2.

Gazdag volt. Ezt soha egy pillanatig sem tagadta, emellett vallotta Honoré de Balzac filozófiáját, mely szerint, „Minden nagy vagyon mögött bűn rejtőzik.”. Hitte, hogy igazából soha senki sem gazdagodott meg úriember módjára, még ha oly nagyon szégyellte is.

Az ősi nemesség rabolt, gyilkolt és másokat döntött szolgásgba, hogy meggazdagodhasson, majd, hogy az is maradhasson. Utódjaik nem sokat változtattak ezen a jól bevált gyakorlaton, csupán immáron nem csak saját népüket, hanem a Föld minden nációját zsákmányolták ki nagy gyakorlattal, és ügybuzgalommal. No, nem mintha ítélkezett volna.

Hermész rendje fénykorában a Templomosokat megszégyenítő birtokok és vagyonok felett uralkodott. Három kontinens uralkodói térdepeltek előttük kölcsönért, és ellentétben a szűklátókörű, kardcsörtető ájtatosokkal, őket, a legsötétebb boszorkányüldözések közepette sem merték zaklatni.

A vagyon pedig csak nőtt és nőtt a századok során, mikor pedig 1673. július hetedik napján a nagymester bölcs előrelátással, végül feloszlatta Hermész rendjét, nos, akkor, rengeteg lehetőség nyílt a hozzá hasonlók számára.

Megszokta, hogy megszerzi, amit akar, és hogy ezt a jó szokását megtarthassa, haladnia kellett a korral. Neki is, famulusainak is.

Eredetileg nem ilyenek voltak. No persze ő maga sem, ám ahogy mondják, a forma követi a funkciót. Mindkettőjükre szüksége volt, ezt ma már le sem tagadhatta volna, de egyiküket sem kedvelte igazán. A hermetika törvényei szerint mindennek tervszerűen kell léteznie és működnie. A szükség, a necessitudo olyan erő, mely kiragadja az uralmat az alkotó kezéből, és azt az alkotásának adja. Így esett, hogy mindkét, szükség szülte famulusa sajátja, neki a legkevésbé tetsző módon öltött formát és élt részben önálló életet.

Első famulusa, Bazil volt minden, amit kedvelt magában. Társalkodó készsége, jó modora, és műveltsége. Mindez egy közönséges embert is kiváló és igen elégedett famulussá tett volna. Ám nem Bazilt. Ő ugyanis hiú volt testestől-lelkestől, és arra vágyott, hogy hiúságához mérhető irigység övezzé. Nem pusztán benső értékei,

de külseje okán is, így miután ráébredt, hogy ebben szabadon dönthet, szégyentelenül vissza is élt vele. Így az évek múltával mind magasabb, sármosabb, kirívóbb lett. Semmi hibája, hát semmi csodálkozni való sem volt azon, hogy a szerénység minden formája hiányzott belőle. Ő volt a szeme és a szája, őt küldte, ha valahol a küllem és a modor többet számított, mint a hideg logika és a megfontolt érvelés.

A hermetika, és ő maga is jobban kedvelte a megtervezett dolgokat, a bevett szokásokat és eljárásokat. Így történt, hogy, mint sok más korábbi esetben, Bazilt küldte el Bristolba, puhatolózni.

Famulusa beszámolt neki az ódon családi kúriáról, melyben a vénember lakott, egykoron terebélyes családja utolsó sarjaként. Megtudta, hogy származása és tiszteletbeli pozíciói ellenére, egyáltalán nem veti fel a pénzt, az ősi birtok pedig, akárcsak a família, megállíthatatlanul hanyatlik. Egyetlen örököse egy távoli unokaöcs, ki a vénséghez hasonlóan szűkében van az anyagiaknak.

Úgy határozott, erre alapozza majd a tárgyalásokat.

Az ember hiú, s különös módon minél több volt neki egykoron, annál hiúbb arra a kevésre, ami megmaradt belőle. A bristoli vénségnek azzal kellett szembenéznie, hogy képtelen volt megállítani családja végromlását, hogy a kúria, melyet ősei nyilván büszkén laktak nemzedékeken át, romokban áll, és az enyészeté lesz. Egykoron terebélyes családfája mára kiszáradt, végnapjait éli. Úriemberhez nem méltó, sőt kegyetlen dolog emlékeztetni valakit erre, ám szükségszerű, hogy célt érjen az ember.

Bazil nem fenyegetőzött, sohasem tette, csupán finoman utalt rá, hogy tudomása van az aggastyán által őrzött, felbecsülhetetlen, ám sajnálatos módon pénzzé tehetetlen kincsről. Törvényes úton legalábbis. Utalt arra is, hogy nem kutatja, miként tett szert rá a család, vagy miért tartották titokban. Nem kívánt sem ítélni, sem felárat fizetni ezért a tudásért. Ám kínált egy tekintélyes összeget. Annyit, amennyiből a vénség helyrehozathatta volna otthonát és maradt is volna belőle elég ahhoz, hogy okosan befektetve biztosítson egy tisztességes jövedelmet a következő nemzedékeknek.

Ész- és tervszerű volt. A házigazda, ez a megcsontosodott, makacs, és a lelke mélyén primitív cornwalli származék azonban már kevésbé. Sokáig tagadta a dolgot, sőt megsértődött a felvetés pusztá tényére is. Végül kiutasította Bazilt az otthonából.

Kellemetlenül érte, ha nem is váratlanul. Módszert és tempót váltva utánajárt a házigazda esetleges adósságainak és jó néhányat felvásárolt közülük. No, nem azért, hogy kényszerítse velük. Jó szándéka jeleként. Az adósságok nemcsak a vénséget, de annak hanyatló birtokát is terhelték. Ha nem fizeti sem ő, sem hasonlóképp pénztelen örököse, a hitelezők martaléka lesz az egész.

Most, hogy elodázta otthona végromlását, Bazil ismét meglátogatta a cornwallit, ám ezúttal névjegykártya helyett a váltókat adta át.

Más körülmények között a nyakas aggastyán kiváló vita- és sakkpartner lett volna, hajlíthatatlan álláspontjával és karakán hozzáállásával. Más körülmények között. Ám az üzlet legalább annyi rugalmasságot, mint tántoríthatatlanságot követelt. Egyik nem lehetett meg a másik nélkül.

Ő a maga részéről hajlandó volt megemelni, sőt megduplázni az összeget. A cornwalli viszont, nos, nem mutatott még arra sem szándékot, hogy fontolóra vegye a dolgot. Mereven elzárkózott. Voltak napok, mikor szórakoztatónak találta Bazil semmitmondó bristoli sürgönyeit, melyekben egy helyben toporgását igyekezett jobb színben feltüntetni, mint amilyen az valójában volt. Az idő azonban telt, és a nyár lassan őszbe fordult.

Utoljára egyenesen krözüsi ajánlatot tett, kerekén száz ezer fontról. Bazil esküdött rá, hogy volt egy pillanat, mikor a vénség maradék józansága csaknem felülkerekedett nyakas cornwalli természetén, és szinte már rábólintott az üzletre. Ám végül éles, rikácsoló hangján ismét csak elkergette famulusát.

Nos, Hermész látta lelkét, ő mindent megpróbált, amit úriember megtehetett, így mielőtt ha a pénzből nem is, de a jóindulatból végképp kifogyott volna, másik famulusáért, Boumontért küldött.

Boumont. Akit, ha ez lehetséges, még Bazilnál is kevésbé bírt elviselni. Ő torz volt, görbe hátú, ujjai nem pusztán karmokká görbültek, hanem igazán azok is voltak. Morgott és nem beszélt, és mélyen behúzott csuklyája mögül egy oktan vadállat tekintete pillantott fel rá minden alkalommal. Az a fajta elborzasztó tükörkép volt, amitől oly sok éven át rettegett. Elég szörnyetegét látta már ennek a világnak ahhoz, hogy tudja, lehetetlenség megmondani, hol végződik az értelem és hol kezdődik, az örület, s mi választja el az embert az állattól. Lehetetlenség volt, ő maga is kiváló példájul szolgált ennek.

Az, mikor Bazil hetykén belépett a szobájába, hogy beszámoljon egy sikeréről, és azt magának tulajdonítsa, vagy éppen másra terelje a kudarc felelősségét, legtöbbször undorral fogta el, és keserű ízt hagyott maga után.

Mikor viszont Boumont a színe elé járult, feltekintve rá csuklyája mélyéről, majd miután meghallgatta parancsait, settenkedő korcsként nekivágott az éjszakának, az nyers és rideg borzalommal töltötte el. Ilyenkor kétségessé vált számára minden, mit magáról gondolt, s hirtelen rémes látomásként ötlött fel benne, hogy voltaképpen ő sem több az emberek szemében. Ezeken az estéken a szokásosnál is többet ivott, hogy az ital álmatlan alvásba ringassa, szűk és kemény fekhelyén, melyet régi levetkőzhetetlen rigolyaként megtartott azokból az évekből, mikor még maga is csak tanulta a Nagy Művészetet. Takaróiba burkolódzva, hatalmas könyvtára kódexeinek ismerős illatától körülveve, jobbára kevésbé borúsán ébredt.

3.

Azonban azon a reggelen, minek előestéjén Bristolba küldte famulusát, morózusan, törődötten kelt ki ágyából. A West Ferry Roadot köd ülte meg, melyen újra és újra áthatolt a folyón haladó uszályok kürtje. A köd nyirkossága valamiként áthatolt otthona falain, megülve az ízületeit és a hangulatát. Hosszú, forró fürdőt vett, majd vastag háziköntösébe burkolódzva, teával a kezében leült az egyik hatalmas ablak elé.

Esti nyomasztó álma most is kísértette. Madártávlatból figyelte, hogy a londoni köd lassan kinyújtózik Bristol felé, mintha csak Boumont cipelte volna magával, húzta volna maga után, át Nyugat-Anglián, egészen a kikötővárosig. Látta maga előtt, ahogy a famulus köpenyes alakja

végigsurran az ódon háztetőkön, át a köd lepte sikátorokon, míg rá nem akadt a kúriára. Olyan volt, mint a gótikus katedrálisok torz vízköpői, melyek a magas párkányokon gubbasztanak, árnyas, csipkés kőerdeikben. Sokáig kucorgott az esőmarta mohás kőoszlopon, ízről ízre vizsgálva meg a roskatag lakot és a pusztuló birtokot. Sokáig várt, majd mozgásba lendült. Fekete, olajos folt volt csupán, mely átsuhant a ködlő bristoli éjszakában. Ködfodor volt mindössze, mely mozdulni látszott az akaratlan szemtanúk látómezejének szélén. Árnyék, mely kivált, majd visszaolvadt az őt körülvevő sötétségből. Semmi és valami, csupán egy zavaros foszlány, melyet az emberek rögvést kizártak az elméjükből.

Olykor, főként ily lidérces álmai utáni reggeleken sokáig kísértette a gondolat, hogy valójában ő sem sokkal több mások szemében, mint holmi rút, oda nem illő jelenés.

Látomásálma csupán addig tartott, hogy famulusát elnyeli az ódon kúria. Tudta, hogy Boumontnak nem állja majd útját se fal, se zár, sem ajtó. Léptei hangtalanok lesznek a repedezett, korhatag parkettán, és settenkedő alakját nem árulja el a rothadó függönyökkel rosszul eltakart ablakokon át beszűrődő átkos holdfény sem. Nem, hiszen sűrű köd ülte meg azon az éjjelen Bristolt. Köd, melyet ő hozott magával.

Tudta, hogy így lesz, ezen a reggelen mégis törődötten, kialvatlanul ébredt, mely a kellemetlenségek, sőt a komoly nehézségek előjele volt legtöbbször.

Megtiltotta a cselédségnek, hogy behozzák neki a reggeli újságokat, meghagyta, hogy gyűjtésük össze őket, és csak a déliekkel együtt tegyék az asztalára.

A hermetikai szimbolika kedvelte a látszólag egyszerű, valójában mégis összetett példázatképeket. A jól működő dolgokat gyakorta hasonlította gondozott kertekhez, rendben tartott könyvtárakhoz. Olyasmikhez, melyek stagnálnak, vagy szemmel látható módon alig változnak. A problémákat viszont mindig valamilyen dinamikus dologgal írta le. Ilyen volt a csendes tó vizébe hajított kő, és az általa keltett hullámok esete, melyek felzavarták a felszínt.

Lelke megnyugtatója érdekében végiggondolta ennek a bizonyos kőnek és az általa keltett hullámoknak a dinamikáját. A kő maga éppen úgy lehetett Boumont személye, mint a betörés, melyet végrehajtott. Famulusának sok rossz tulajdonsága mellett kevés igazi gyengéje akadt. A holdfény, az az átkos holdfény, mely befolyással volt félig emberi, félig állati énjére, ezek közé tartozott. Boumontot valósággal megbabonázta eme égi vándor sápatag arca és fénye. Főként, ha az ablakon át látta. Ezzel a sajnálatos hiányossággal sokszor volt már alkalma szembesülni, ám egy 1872-es prágai eset során csaknem végzetes gyengeségnek bizonyult.

Am álmában tegnap sűrű köd ülte meg Bristolt, elrejtve a hold arcát és sugarait famulusa elől. Nem, ez ezúttal nem lehet akadály a terveinek.

Tovább terelte hát gondolatait a betörés felé. A vén bristoli tulajdonában lévő kincs páratlanul értékes volt, egyedisége megért volna minden botrányt és felhajtást. HA, és ez egy nagyon fontos HA volt ebben a történetben, az övé lett volna. Ám így semmi értelme sem lenne híresztelnie az otthonát ért kárt. Emellett Bazil beszámolt neki arról, hogy nem ez az egyetlen csecsebecse, melyet feltehetően

kétes körülmények között szerzett a család az előző nemzedékek során. Volt hát még mit féltetnie a nyilvánosságtól. Nem. Aztán meg, famulusa szavai alapján, a vénség és ő eléggé hasonlítottak. Olyasfélék voltak, kik jobb szereték maguk intézni az ügyeiket. Ő sem terjesztette volna, ha eltűnik tőle valami. Oh, dehogy. A tolvajok után küldte volna Boumontot, hogy tegye, amihez a legjobban jól ért, miközben ő maga csendes szivarra gyújt és portóit tölt magának.

Az aggastyánnak viszont nem volt Boumontja.

Nem volt hát kő, mely hullámokat vetett volna. Nem voltak hát szomszédok, bámész járókelők, utcakölyök, vagy bárki, aki megláthatta volna famulusát.

Alma mégis nyugtalan volt, s rég megtanulta már, hogy hiba lenne alábecsülnie az efféle előjeleket.

Késő délután volt, mikor Boumont visszatért. Nem járult elé, és nem is szólt hozzá, csupán letette a mögötte lévő asztalra a zsákmányt rejtő bőrtáskát. Mint mikor egy véreb cipeli a vadászhoz az elejtett állat véres tetemét.

Egyetlen kurta intéssel elbocsátotta. Sikerral járt, de nem dicsérte meg érte. Nem volt rá képes, mert azzal nem az alkotó, kifinomult terveket szövő elmét ismerte volna el, hanem a ravasz és kíméletlen állatot. Lénye azon részét, amit logikátlan módon, de már-már gyűlölt magában.

Több szivart is elszívott még, mire hajlandó volt valóban tudomást venni a zsákról. Felvette és óvatosan mérgette a súlyát. Nem volt olyan nehéz, mint az a másik, amit a Towerben őriztek, no de miért is lett volna? Századokkal ezelőtt abbahagyták cicomázását, hogy újabb és újabb korok igényeihez igazítsák. Kiemelte és megforgatta tömpe ujjai között. Kiváló aranyötvözetből készült, kissé talán egyszerű vonalvezetésű fejként volt, hat mesterien metszett ékkövel. Hatalmat sugárzott, megalkuvás nélküli nyers erőt, a brit trón igaz nagyságát. Párja nincs darab volt, majdnem vele egyidős. Ahogy az ujjai között forgatta, felrémlettek benne a régi emlékek. Henriknek, a nagy vallásreformernek hosszú uralkodása, az azt követő szűnni nem akaró zűrzavar, a Csatorna vizén lángoló Armada és a Globe, ahol mestere olyan sokat játszott saját maga és az ő szórakoztatására, hogy aztán újra rangjához és neméhez illő ruhát öltön, mint Erzsébet udvarhölgye. Az ő társa volt egy hosszú életen át, majd az ő tiszteletére lett maga is magiszterré, még ha a maga sajátos módján is.

Nem tette a fejére, s nem csupán tiszteletből. Nem is illett volna rá. A széles, golyófejére a háromszögletű füleivel és dús fekete bundájával azok között. Nem volt tükör az otthonában, Boumont volt az élő képmása, nem volt szüksége rá. Ötlábnyi bundás test, majd olyan hosszú, minden lépésnél himbálódzó dús szőrzetű farok, háromszögletű szája és orra, felettük sárga szemek. Egy Tudor korabeli magisztra, a babonák boszorkányának famulusa, a természetes fekete macska, akit mestere és pártfogója Behemótnak nevezett el, s aki két évszázaddal később maga is Hermész ötödik septumának magiszterévé lett.

Egy macska, kezében a királyi koronával. Még jó, hogy egyetlen tükör sem volt az otthonában! Micsoda bizarr látványt nyújthat most! Kurta, ragadozó mosoly szaladt át az arcán, majd, mint egy régi rossz szokásként megnyalta az orrát a nyelvével.

„Bulgakov macskájának, aki felszállt a moszkvai villamosra.”

maggoth1

A parti

Úgy éreztem, eljött az a pillanat, amikor besurranhatok a gazdagok világába, és következmények nélkül belekóstolhatok az elit nagystílusú életvitelébe. Célpontom erre a grandiózus társadalmi kísérletre a Prospero Wellness Központ volt, amelynek jómódú vendégeit elismert táplálkozási szakértők és ötcsillagos sztáredzők készítették fel hatalmas erőfeszítésekkel a közeledő strandszezonra. Az idelátogató celebek tudomást sem vettek a külvilágban tomboló újfajta, heves orrvérzéssel és fulladásos halállal járó világjárványról. Az objektumon belül professzionális őrség és a legmodernebb technológiák védték őket. A komplexum még saját klímatisztító berendezéssel is rendelkezett, amely hűvös duruzsolással ionizálta a létesítménybe kerülő oxigénmolekulákat. Az intézmény vezetője, Herceg Edgár egy nap úgy döntött, hétvégére jelmezölt szervez a prominens bentlakók szórakoztatására. Karneváli maszkokat hozatott Velencéből, és felbérelte DJ Ushert, a legkeresettebb lemezlovast, hogy ő keverje a zenét.

A zenei stáb érkezése kellőképpen elvonta a biztonságiak figyelmét, így egy szimbolikus jelentőségű maskarában beslisszoltam, és elvegyültem a tömegben. A mulatozók dübörgő techno zenére vonaglottak, és észre sem vették betolakodó mivoltomat. Döböntem bámultam a szteroidokkal felpumpált, plasztikai sebészek szikéje által kíváncsiságra szabott, csokoládébarnára szoláriumozott testeiket. A méregdrága dresszek alól dagadó bicepszek, precízen kidolgozott hasak, feszülő tomporok és definiált vádlik villantak elő.

A félisteni testekbe zárt vénségek groteszk orgiája hét teremben zajlott, melyekből eltávolították a méregdrága edzőgépeket. A táncterre átrendezett helyiségek falait Herceg rendelésére más és más árnyalatúra festették. Kék, bíbor, zöld, narancsszín, fehér, lila és fekete – a szobák ebben a sorrendben következtek. DJ Usher a narancsszínűben keverte a zenét, és legkiválóbb hangosító berendezésekkel az épületegyüttes legtávolabbi zugába is eljuttatta a dobhártyaszagató dallamokat. Időnként véletlenszerűen egy ingaóra kongását játszotta be a trackek között; talán, hogy vendégeit az idő múlására emlékeztesse.

Sokan tudatmódosító szerek használatához folyamodtak, hogy még lázasabban vethessék magukat a bacchanáliába, a diadalmasan körbejáró tulaj ellenben tiszta maradt; talán azért, hogy rögtön közbeléphessen, ha valami rossz szul alakulna. A szikár, aszkétikus arcú vállalkozó pont ugyanakkor jelent meg a legutolsó, a fekete szobában, amikor én is odaértem, és úgy meredt rám, mintha kísértetet látna.

Ami azt illeti, nem fordítottam túl sok figyelmet maskarára kifinomultságára, és arra sem fektettem komolyan hangsúlyt, hogy kellőképpen elegáns karneváli maszkot viseljek. Kosztümként mindösszesen egy vérszennyes halotti leplet húztam magamra, mintegy megidézve a külvilágban dühöngő ragályt. Herceg pipacsörvörös fejjel mutogatott rám, a felindultság valószínűleg belefojtotta a hangot. A biztonságiak nyilván érzékelték a bajt, mert a zene lehalkult, és másodperceken belül egy tagbaszakadt őr termett mellettem.

– Nyugodjon meg, ez csak lenti gondnok zavarodott kamaszfi! – ordította gazdája felé, miután leszaggatta rólam a halotti leplet, és sikerült beazonosítania.

Ekkor Herceg orrából dőlni kezdett a vér, és a középkorú fitneszguru, némi zihálást követően holtan elvágódott. A termekben sikoltozás támadt, és a mulatozók sorra összeestek, mintha egymást felborító dominók lennének. Az engem leleplező őr megpróbált beleszólni a csuklójára szíjazott kommunikátorba, ám az ő orrából is pusztító, vörös hullám bugyogott fel, és ugyanúgy elterült, mint a többiek.

DJ Usher utolsó erejével igyekezett visszatekerni a hangerőt a maximumra, ám a sors groteszk fintoraként csak az est során védjegyévé vált baljós órakongatást sikerült bejátszania, mielőtt a keverőpultjára omlott volna. Ott álltam egyetlen túlélőként, vérző orral, hisztérikusan kacagva, miközben kimondhatatlan elégtétellel szemléltem, ahogy a pusztulás és a téboly átveszi korlátlan uralmát az egészség e rendíthetetlennek hitt erődítménye felett.

Egy kedves alkotónk, Kereder Márk
a **Hangoskönyvek - hangoskönyvek** nevű
YouTube csatornáján feldolgozta egy másik
kedves alkotónk ZSpider két rövid novelláját -
milyen meglepő - hangoskönyv formában.
Hallgassátok szeretettel itt!

www.zspider.hu

Fazekas Zspider Zsolt:

Zpercesek - A nem járt út
Zpercesek - Az én utam

Kereder Márk

Akivel nem lehet alkudozni

Egy egészen profán hétköznapi este jött el hozzá az, akivel nem lehet alkudozni. Az ötvenes éveinek elején járó férfit először enyhe, majd egyre erősödő mellkasi nyomás kergette vissza a félálom illuzórikus ködvilágából az ébrenlét éles kontúrokkal meghatározott tartományába, abba a jelenbe, amiben egy panellakás éjközepe hálószobája szerepelt néhány olcsó bútorral. Nyögve és fújtatva feltápázkodott az ágyon, a takarót már korábban ledobta magáról. Izzadt, érezte, hogy valami nincs rendben.

– Baszki! Nagyon nincs rendben!

Levegőért kapkodott egyre gyorsuló ütemben, nagyon nyilallott valahol mélyen a testében, pont középen és olyan mélyen, ahova önmagát sejtette. A fájdalom hevesen világméretűre fokozódott, még egy másodperc és nem bírja tovább!

Aztán a zihálás és a fájdalom egy szempillantás alatt elmúlt. Mint ezertonnás szikladarabok a kősvatag szelfűtta ormain, amikor a hegy leveti őket, mert már nem bírja cipelni a terhet, úgy és olyan hirtelen omlottak le róla a kín béklyói.

Megkönnyebbült.

Pár másodpercig pihegett még lehajtott fejjel, kiélvezte a pillanatot, hogy végre nem fáj.

Az éjszakai csend alatt csak a nappaliban lévő falióra hangos kattogása mászott, az szűrődött ide be. Mint valami metronóm, ütemet adott a sötét lakásnak. Mert ha ez a ritmus nem lett volna, azt is hihette volna az ember, hogy most megállt az idő. Az órát már le akarta cserélni egy halkabbra. De halogatta, ahogy mindig mindent halogattott.

Lassan felemelte büszke fejét: kibírta. Kibírta a rohadt nagy fájdalomhullámot. Abban a pillanatban tetszett magának. A ritka érzés kellemes melegséggel töltötte el. A lehuny szemhéja peremén kipréselődött könnycseppek őrizték már csak az alig egy perccel azelőtti hatalmas gyötrelmek nyomát. Lassan nyitotta fel zárt szemhéjait.

Akkor látta meg. Azt, akivel nem lehet alkudozni. A figura az ágy végében állt a széles erkélyajtó mellett, furcsa módon természetfeletti nyugalmat árasztott. Vékony, csontos alkata szinte a mennyezetig magasodott. Az elámult férfi akárhogy próbált fókuszálni, nem tudott meghatározni egy konkrét, éles körvonalat az alakon, a jelenség kontúrja a háló áporodott levegőjébe veszett. A ruhája – amennyiben ruha és nem a bőre volt az, amit sejtetni lehetett rajta – úgy lógott, mintha három számmal nagyobbat vett volna fel. A férfi az arcot sem látta. A nyújtott fejen nem látott szemeket, száját, semmit, ezek helyén mély sötétség ásitott. Az arcnélküli ember szóltanul állt.

Hősrünk pedig a kezdeti döbbeneten túljutva arra gondolt, hogy bár „balfasznak” tartja magát, de arra mindig is büszke volt, hogy nagyon jó a felfogóképessége. Lehet, hogy három nőt is elmart maga mellől, egy gyereket

lepottyantott az egyiknél, kettőt a másiknál, de a gyors reakcióideje világ-életében imponált még saját magának is. Mert más nem igazán. A még általa is legfontosabbnak tartott „gyereknevelés”-projektet is veszett ügynek tartotta egy idő után. Nagyon ritkán hívták apának, akkor is feddő hangnemben. Nem is kellett ez neki, el is ment onnan. Mindig tudta belül, hogy ez valószínű őmiatta van, de mindig próbált kifogást keresni, és persze talált is.

Szóval pár igazán viszolyogtató másodperc után levágta a szitot, hiszen több filmet is látott már a témában. Az előző percek történései és ez az alak a tetejébe csak azt igazolhatta. Még csak nem is volt már ijesztő. Hisz a férfi tudta miről van szó. És amit az ember megismer – jól tudjuk – attól már nem fél igazán.

Bátran megszólalt hát:

– Hát így nézel ki...

– Most így – szólalt meg a figura nyugodt, földöntúli hangon. – Neked így.

A férfi el nem tudta képzelni, hogyan tud a figura beszélni száj nélkül, de elengedte a dolgot, ez a legkevesebb most ebben a szituációban.

– Ha már kéretlenül jöttél, kopogás nélkül, te szemét – folytatta a férfi ingerülten –, én azért megadom a módját! Mert én úriember vagyok!

S feltápázkodott az ágyról, és színpadiasan meghajolt.

– Így kell, látod? Így kell üdvözölni valakit! – fedtte meg az árnyat, a hangjába minden idegszálával erőt és tekintélyt akart pumpálni, de inkább flegmaság és elkese-redettség érzete lett belőle. – Mert így illik, barátom! Tudod? – folytatta a kevésbé ripacszkodást.

Azt, akivel nem lehet alkudozni, ez egyáltalán nem érdekelte. Szóra se méltatta. Hagyta inkább beszélni a férfit:

– Te-te-te-te-te! Te szemét gazember! Ideállítasz éjnek idején? Hogy elvigyél baszdmeg?! Hát nem viszel! Még nem haltam meg! – ordította, pedig az előbb már rájött. Valahogy mégis furcsa volt még. Hiszen ilyet nem minden nap él át az ember. – Nem is haltam még meg! – makacs-kodott tovább.

Az árnyalak erre válaszul csak biccentett egyet az ágy felé. Az érzések súlya alatt dülöngélő, rogyadozó férfi odapillantott. Az ágyon egy test feküdt.

Alig hitte el, hogy ő az. Ő nem ilyen alacsony! És vállasabb is szerinte, mint az ágyon hanyatt fekvő lúzer!

Közelebb hajolt. Egészen közel saját arcához. A mozdulatlan vonások egészen kisimultak. Szenvedésnek már nyoma sem volt. Ráismert a szemöldökpiercingre, a fölötte tévő apró tetkóra és a hetyke bajuszra. Ezzel mindig sokat foglalkozott. Elég korrektül menő volt. Olyan fiatalos!

– Na jó, oké, igen, valóban. Nyertél baszdmeg! Tényleg megfektetted, bassza meg! – mondta emelkedett hangon.

A sötét alak erre sem válaszolt semmit, csak állt.

– Baszdmeg, nekem még a gyerekek útját igazgatnom kell! – hazudozott – Még szükségük van rám! – mondta, de természetesen a napnál is világosabb volt, hogy rá senkinek sincs már szüksége.

– Nincs rád szükségük – erősítette meg kőkemény és kegyetlen tárgyilagossággal a sűrű ködszerű jelenség.

– De még ne! Nem is készültem fel!

– Ez sem ok. Ritkán készül fel valaki. De mindenkinek egyszer jönnie kell.

– Akkor... – gondolkodott el a férfi. – Akkor: mennyi kell? Van egy kis megtakarításom! Mindet neked adom! – Mosolygott ő is, hiszen tudta, még mielőtt kimondta volna, hogy ez a vágány holtvágány. Mégis meg kellett próbálni. – Akkor... – próbálkozott tovább –, hadd menjek vissza! Még nem éltem ki maga... illetve... ööö... Basszameg. Ez sem jó, ugye?

A Halál csak csóválta a fejét.

A férfi nagyot sóhajtott.

Csend telepedett a szobára.

Végül a férfi szólalt meg, látszólag beletörődve:

– Mindig ez van? Mindig ilyen ez?

– Gyakran. De nem mindig. Vannak nálad... ööö... vannak mások is. – Még a Halál is hezitált, hogyan fogalmazzon. A feladata nem az ítékezés volt.

– Pfff! Hát kurva jó! Kurva jó! Bassza meg a kurva Isten, kibaszott jó! – ordított maró gúnnyal a pasas, közben az ég felé emelte, s vadul rázta öklét.

– Nem lehet már változtatni? – kérdezte aztán.

– Nem.

A válasz olyan határozott és acélkemény volt, hogy abba csorbult ki a férfi lelke. Pityeregni kezdett. Már nem érdekelte a méltóság. Már csak megúszni akart. Sárosan, szarosan, bárhogya, csak megúszni! Még egy pici időt akart. Két napot szeretett volna csak kikönyörögni. Az is több, mint a semmi. Majd leissza magát, kokózik és kurvázik. Két pinával egyszerre. Még egyszer. Utoljára.

– Csak két nap! Naaaa! Öreg! Király csávó vagy, mindig is szerettelek! Kérleek! – Meggörnyedve lépett oda a Sötétséghez, próbálta a legmegalázkodóbb pózban, ami tőle csak tellett, megfogni az árny sejtett kézfejét.

A Halál erre elkapta csontos öklét a hozzá közelítő, remegő ujjak elől. A férfi sziszegve rántotta vissza kezét és a szájához kapta őket, úgy zokogott.

– És ha csak arra egy fél napot adsz, kérlek, hogy visszamenjek a gyerekekhez és bocsánatot kérjek? Kéééérlek... – A szavakat alig lehetett érteni az artikulátlan zokogásban.

– Nem! Késő! Előbb kellett volna. Míg éltél! Megvolt az idő! Nem használtad ki. Most már késő! – Feltűnő módon a Halál indulatba jött. Valószínű nagyon unta már ezt a részét. Túl sokszor látta már így az Embert.

– Most mi lesz? Előveszed a kaszádat, te szemét? – dühöngött a férfi.

– Nem – válaszolta újra síron túli nyugalommal az entitás.

– Nem? Hiszen viszel...

Az árny csak csóválta a fejét.

– Neeee-eem?! Nem viszel el?

A síri csendet újra a férfi zaklatott hangja törte meg:

– Nem kell elvinned? Nem? Válaszolj baszdmeg! VÁLASZOLJ!

– Rendben. Válaszolok – érkezett a kimért hang.

– Na? MONDD MÁR TE GAZEMBER! El kell vinned?

– Nem kell. Nem szabály. Ez a te létezésed. Én csak átvihetlek. Segíthetek átkelni. Hogy ne neked kelljen. Egyedül.

– Wow! – Vihogott. – Hát ez csúcs baszdmeg! ÁT?! És ott mi lenne baszki? – Értetlenkedve folytatta a férfi.

– Át. Ahonnan majd visszatekinthetsz.

– Visszatekinthetek? És ha valamit elbasztam? Akkor mi lesz? Tudod, hogy elkúrtam! Te szemét! Nagyon elkúrtam! Megbüntettek? Te meg az öreg megbüntettek? Ha? – tajtékzott a szerencsétlen lélek.

Az ébenfekete figura erre nem válaszolt semmit.

– Hát velem nem packáztok! Érted? VELEM NEM! – kelt ki magából.

A Halál csak némán állt továbbra is. Hallgatása és szűkszavúsága idegtépő volt. A férfi csak nyűglődött, kínlódott, fejét fogta, topogott. Nem tudta, mit tegyen. Már szinte saját magának sem volt ura.

– Akkor... Várj!-várj!-várj! – jött izgalomban a pasas.

– Akkor... nem kell veled átmennem ugye?... Engedj viszsza a testembe! Majd azt mondod, mégsem vitt el a kibaszott szívroham! Bassza meg! Tudtam mindig, hogy a jó szívem visz sírba! – kiáltotta az elcsépelet szófordulatot, de igazából ő sem hitte el. Egy másodpercig sem hitte, hogy „jó szíve” lenne. – Na, mit válaszolsz? Mond azt a főnöknek, hogy nem találtál! Baszki te jó fej vagy és biztos nagy hatalmad van! – puncsolt. – Te biztos meg tudod csinálni! NAaa! Hamisíts egy jegyzőkönyvet cimborám! Nem nagy ügy az! – biztatta, reménykedett. – Na-na-na-NA!

– Ez nem opció – bökte ki a figura.

– Akkor tudod mit? Kapd be! Rohadj meg te szemét állat!

Amikor a férfi csillapodott kissé, akkor szólalt csak meg az árny:

– De... mint mondtam, van választás.

– Mi az? Mi a választás?

– Ha nem akarod, nem kell szembenézned magaddal!

Vagy velem jössz, vagy...

– Na? Mond már Haver!

– Vagy itt maradsz az asztráltestedben.

– Hol „itt”?

– Két létsík határán. A kapcsolódási zónában.

– Ööö... szellemként? – kérdezett rá bizonytalanul.

– Igen. Így szoktátok mondani.

A férfi úgy tett, mintha gondolkodna. Pedig már választott. Semmi kedve sem volt a vélt ítékezéshez. Pár színpadias töprengő mozdulat után kimondta, ami egy másodpercig nem volt kérdéses számára:

– Maradok! Maradok két lét között.

– Meggondoltad?

– Igen. Biztos. Tuti. Maradok.

– Figyelmeztetlek, ha így döntesz, soha nem kerülhetsz se vissza, se át. Örökre itt ragadsz. Ez nem alku, ez egy adott lehetőség. Mindenkinek jár. Így is dönthetsz.

– És... ennem kell? – gondolkodott az átverésen és a buktatókon a férfi.

– Nem. És beteg sem leszel soha. Ez szokott a következő kérdés lenni. A matéria dolgai itt nem érnek el.

– És... a fizikai fájdalom? – hadarva kérdezett rá. Ez fontos volt neki. Gyűlölt szenvedni.

– Az is az anyaghoz tartozik.

– Tehát?

– Tehát nem.

– Ígéred? – A férfi a kérdés közben óvatosan odalépett az erkély melletti teljes falszakaszt borító zárt nyílászáróhoz és átnyúlt rajta. Ahogy sejtette, a szilárd anyagon – mint egy könnyű selyemfátylon – átsiklott a kézfeje. Ott aztán hessegett a tenyerét a kinti hidegben.

– Ígérem. Soha sem fogsz testi fájdalmat érezni. Szellem vagy. Mi kell még, hogy elhidd?

– Hát... akkor jó! Na! Velem nem baszol ki! Viszlát öreg! „Hasta luego!” – kiáltotta gúnyosan a férfi, átugrott a csukott nyílászárón, mintha csak egy párapu lett volna, s egy fejest ugró mozdulattal kiugrott a hetedikről.

A Halál is kilépett az erkélyre. Áthajolt a korlát fölött és lepillantott. Még éppen látta, amint a férfi siklik, mint egy

papírrepülő és puhán talajt ér. Ott aztán az áttetsző alak nekiiramodik, s futva eltűnik egy sarok mögött.

Ködös volt az éjjel, és metsző volt a hideg. A tojássárgán világító utcai lámpák hosszú sorban álltak, s fejeik köré a köd vont ragyogó gömbösisakot.

A Halál felnézett a csillagtalan égre, úgy jegyezte meg magának a szomorú, csendes éjszakába suttogva:

– Miért választják az emberek gyakran a legnagyobb rosszat... a saját poklukat... hogy szellemként két létsík irdatlan fogaskerekei között őrlődjenek... hogy poltergeistek, magányos lelkek, kitaszított kóborlók legyenek... mindentől és mindenkitől távol... mindörökké...

A Halál ezt nem értette. Hisz még ő sem tudott ennél nagyobb poklot elképzelni.

Aztán újra lepillantott és végignézett az éjszakai utcán. Éppen megpillantott egyet azok közül, akikről beszélt. Az áttetsző alak lassan és erőtlenül csoszogott a kihalt járdán. Nem fizikai kín gyötörte. A lélek földöntúli fájdalma húzta vissza lépteit. Egy volt azok közül, akiket csak ő látott. Ő, akivel nem lehet alkudozni.

Vérmesék - antológia

2022 év legjobb horror novellistái egy kötetben

Mindenkire ráfér néha egy kis borzongás. A horror egy rendkívüli műfaj, mi emberek ugyanis szeretünk néha megijedni. Másként miért is járnánk vidámparkba! Nos ez a kötet, a Vérmesék a lélek vidámparkja, meglehetősen hatalmas szellemkastéllyal ahol a lelkünk elbarangolhat sötétebb történetek felé.

Tökéletes olvasmány akár a borúsabb estekre is!

Az antológiában két olyan szerző is helyet kapott, akik bekerültek a nyáron megjelent Garabonciások kötetbe Szilágyi István (Ian Pole) és Logan Ainsley Moore (L. A. Mór). Ezúton is gratulálunk nekik!

A Marysol kiadó horrorantológiája magyar szerzőkkel kapható (többek között) a kiadó webshopjában és a Líránál:

<http://marysolbooks.com/termek/vermesek-antologia/>

<https://www.lira.hu/hu/konyv/szepirodalom/felnottirodalom/egyeb-felnottirodalom/vermesek>

Tartalomjegyzék: <https://moly.hu/konyvek/vermesek>

Zspider

A varrt ember

A két lány bizonytalanul futott a sötét utcákon. A holdat lassan vonuló felhők rejtették el és a villódzó utcalámpákon látszott, hogy nem bírják már sokáig. A néma csendet csak a magassarkúk éles kopogása törte meg. A páros az aluljáró felé vette az irányt és esetlenül lerohantak a lépcsőn.

Hiába voltak már a metró mozgólépcsőjénél, még mindig rettegve figyeltek hátrafelé.

– Leráztuk? – kérdezte az egyik, míg lefelé mentek és visszavették maszkjaikat.

– Azt hiszem – lihegte társa a választ, még párszor felpillantva a biztonság kedvéért. Az állomás teljesen kihalt volt, a neonok itt is bizonytalanul pislogtak. A hűvös szél körbetáncolta őket, reszketni kezdtek. Idegesen nézték az alagutat és várták a metró, miközben újabb és újabb pillantásokat vetettek a lépcsőre. A falon elhelyezett visszazámláló vérvörös fényeit figyelve az egyik lány szinte önmagát karmolta.

– Gyere... – könyörögte suttogva. A másik lány finoman megölelte, hogy megnyugtassa, bár ő maga is remegett még. Végül lassult a légzésük üteme és egyre ritkában néztek körbe.

Fémes hang sikoltott, a két lány ösztönösen ugrott szét. A kellemetlen zaj árvízként özönlött be a kihalt állomásra, a metró lámpái elvakították őket, a földön szétszór papírok armadája elborította őket a feltámadó szélben.

Zavartan néztek fel, de látták, hogy csak a járatuk érkezett meg. Nagy levegőt vettek és gyorsan berohantak a metró ajtaján, egymást fogva suhantak végig a szinte kihalt kocsin, el az egyetlen utas mellett.

A lányok magukon érezték az orvosjelmezben üldölgő férfi tekintetét, ahogy az a szemöldökét emelve mérte fel a két jelmezest, és élvezettel merült el a fenekük látványában. Ahogy elmentek mellette, undorodva nézték az arcán megjelenő kéjes mosolyt, és észrevették, hogy büszkén felállt a helyéről, és utánuk eredt.

Az ajtók visító hang kíséretében záródni kezdtek, ám egyet egy kéz fogott meg. A két lány rettegve pillantott fel és a férfi zavartan fordult hátra. Az ajtót egy ballonkabátos férfialak feszítette szét. A lányok megdermedve figyeltek a görnyedt figurát, aki még így is jóval magasabb volt mindhármuknál.

A lányok félelme még a maszkokon keresztül is észrevehető volt, így új udvarlójuk megpróbált bátran megfordulni és elindult határozottan a feljük tartó óriáshoz. Az ajtók bezáródtak és a metró elindult. A lendületől a férfi kicsit elvesztette az egyensúlyát, de az újdonsült utas még így is zavartalanul haladt tovább. A lámpák lassan villogni kezdtek felette. Látták, hogy az orvosjelmez egy kicsit elbizonytalanodott, de az visszapillantott rájuk, akik sóbálványá váltak a félelemétől, ebből erőt merítve ismét a férfi elé állt.

A jelmezes páros aggódva figyelte, ahogy a férfi megpróbálta megszólítani a nagydarab alakot, de megakadt a szava, amikor meglátta az arcát. Mindenhol varrásokkal volt teli, mintha több tucat ember arcából rakták volna össze a képét. A legtöbb rész nem is illeszkedett egymáshoz, így sok helyen torzak lettek az arányok.

– Öreg... menő a jelmezed, de... – mondta bizonytalanul a férfi.

– Jó orr – hörögte a varrt ember. Az orvoskosztümösnek esélye sem volt megmozdulni, az alak fél kézzel megragadta a nyakát és a másikkal egyszerűen letépte az orrát az arcáról. A fájdalmas sikolyokat a metró fékjei nyomták el, ahogy a járat megérkezett a megállóba. A két lány azonnal kirohant, de még látták, ahogy az óriás végzett az áldozatával.

A felszínre felérve egy páremeletes házat vettek észre, aminek ajtóit nyitva voltak és bentől jelmezes emberek sétáltak ki. A páros összenézett egy pillanatra, majd gyorsan bementek.

A házban a zene szinte minden hangot elnyomott, a tömegben mindenki jelmezben, kezében egy pohárral vagy üveggel sétálgatott. A lányokat nagy érdeklődéssel szolgáltatta meg több fiú is, de ők csak félrelökdöstek mindenkit, hogy felrohanhassanak a lépcsőn.

Az emeletre érkezve már hallották az első sikoltásokat. Gyorsan berohantak az első ajtón és bezárták. Egymást átkarolva, csukott szemmel hallgatták a kiáltásokat és reccsenő hangokat. A műanyag maszkok kényelmetlenül elcsúsztak, így ledobták őket a földre. A lámpák pislogni kezdtek a szobában, a lányok remegve figyelték az ajtót, egyre gyorsabban vették a levegőt és libabőrösök lettek, amikor hallották a lépcsőket nyikorogni. Az ajtó alatt beszűrődő fényben megjelent két árnyék és a kilincs kicsit elmozdult, ahogy valaki megfogta a másik oldalon. A fehérre festett fa repedezni kezdett a zár körül, ahogy megpróbálta kitépni.

– Nem ér... – nyögte ki az egyik lány sírva, de már későn, a varrt ember kiszaggatta a zárat és enyhe lökéssel kinyitotta az ajtót. A hatalmas alakot vér és új varrások borították, arcán mégsem látszott semmiféle érzelm. Hatalmas árnyékát a fiatalokra borították a villódzó lámpák.

– Hagyj minket békén! – üvöltötte teli torokból a másik lány.

– Elég volt a játékból, lányok – szólt mély, bűgő hangon a férfi. – Ezzel csak hosszabb időre lesztek szobafogságban. Most pedig gyertek!

A két lány megadóan állt fel, bátortalanul nyújtva a férfi felé varrásokkal borított kezüket, mozaikszerű arcukon könnyek peregtek.

– Igen, apa.

Eredetileg publikálva: 2011. X. 31.

Az első halloweenre készült novella és a Varrt Ember első megjelenése!

Ariana T. Dianis

Pehelyke

Hófehér kiscica bandukolt az úton, mélyen a gondolataiba merülve. Pehelyke ma múlt nyolchetes, így koránál fogva kötelező volt megjelennie a helyi Cica Líceumban, ahol a ciculási vizsga letétele után kijelölik majd neki további életfeladatait. Remegő lábakkal haladt hát az erdei ösvényen, semmitől sem félt annyira, mint ettől a megmérettetéstől. Otthon az anyukája tisztára nyalta, de a hajnalban fogott friss tücsköt hiába tette Pehelyke elé, a kiscica egy falatot sem bírt enni. Amint az iskola felé sétált, egyre csak a rettegett ciculási vizsgán járt az esze. Mi lesz, ha majd azt mondják neki, ő nem alkalmas semmire, és szégyenszemre eltanácsolják? Mit szólna a mamája, ha kóbor macska lenne belőle? Azt már sokaktól hallotta, hogy fehér színe nem éppen megfelelő a macskákhoz passzoló foglalkozásokhoz, hiszen rejtőzködni szinte nem tud, és bár az anyukája nagy energiákat fektetett abba, hogy megtanítsa vadászni, valahogy Pehelykének az sem ment túl jól.

Már sötétedett, amikor elérte az erdei tisztást, ahol a vizsgára összegyűlt kiscicák tömege fogadta. Lehetek vagy negyvenen, korban vele egyidős macskapalánták. Kisebb csoportok alakultak ki a várakozók között, így voltak beszélgetők, verekedők, és saját farkukat kergetők is. Pehelyke úgy világított fehér szőrével a sokszínű sokadalomban, mint sötét teremben a gyertyaláng. Éppen megszólított volna egy másik cicust a beszélgetők táborában, amikor a semmiből megjelent előttük egy felnőtt nőténymacska, csinos, hamuszürke bundában, nyakában előkelő fehér gallérral, és ugyancsak békegalamb fehérségű zoknikkal.

– Kiscicák, figyelmet kérek! – szólt emelt hangon. – Legyenek kedvesek és csendesedjenek el, aztán ha ez valami csoda folytán sikerülne, alkossanak sort!

Őrült kavargás kezdődött. Lökődés, tülekedés, szórványos nyávogás, egy-egy fújás innen is-onnan is, Pehelyke csak kapkodta a fejét. Végül bepassezírozódott a sorba. Előtte egy cirmos, mögötte egy trikolor cica helyezkedett el. Amikor a sor nagyjából kialakult, a felnőtt macska ismét szót kért.

– Kedves leendő növendékeink, a nevem Fuszekli tanárnő. Az Általános Ciculási Vizsga menete a következő lesz: önök egyesével odajönnek hozzám, ahhoz a lapos kőhöz – biccentett fejével egy kicsit távolabb fekvő szikladarabra –, majd a vizsgakérdéseik megválaszolása után pályaválasztási tanácsokkal látom el önöket. Mindenkinek érthető volt? Rendben. Akkor jöhet is az első!

Kezdetét vette hát a vizsga. A sor lassan haladt, Fuszekli tanárnő mindenkivel lelkiismeretesen foglalkozott. Pehelykén egyre inkább eluralkodott a pánik. A saját mellső mancsait nézte meredten, üveges tekintettel, észre sem véve, hogy az előtte üldögélő cica felé fordult.

– Szia! Te is félsz? – kérdezte a kis cirmos kandúrfi.

– Mi? Hogy? – rezzent össze Pehelyke.

– Azt kérdezem, félsz-e? – vigyorgott rá a másik. – Ahogy látom, te nem is félsz, hanem egyenes rettegsz.

– Ne is mondd! – sóhajtott nagyot a cicus. – Nagyon aggódom a vizsga miatt. Téged hogy hívnak?

– Ciromnak. Egyébként vadász leszek. Sőt! A Vadász! Eddig már fogtam két sáskát, meg egy szitakötőt – húzta ki magát büszkén. – Na és téged hogy hívnak?

– Én Pehelyke vagyok.

– Illik hozzád. Olyan fehér vagy, mint egy gombóc citromfagyi. Azt már tudod, hogy mi szeretnél lenni? – érdeklődött Cirom.

– Még nem – ingatta fejét Pehelyke.

– Hát én biztosan szakképzett szobacica leszek – csatlakozott a társalgáshoz a Pehelyke mögött ülő trikolor lány. – A fenének sincs kedve egerészni, meg rohangálni egész nap!

Mindketten a hang irányába fordultak. A mögöttük helyet foglaló cicus fehér alapon vörös és fekete foltokkal büszkélkedhetett, amit láthatóan meg is tett. Rátartian felszegte fejcskáját, előkelően pillantva két társára.

– A nevem Maszat – mutatkozott be illedelmesen. – Egy igazi cica egész nap alszik, vagy ha nem alszik, akkor eszik, vagy ha azt sem, akkor ugráltatja a neki rendelt emberét – jelentette ki meggyőződéssel.

– Ezt a hisztérikák csinálják, nem az „igazi” cicák! – vágott vissza Cirom fanyalagva. – Tudd meg, hogy az emberek sokkal jobban szeretik az olyan macskát, aki megvédi őket az egerektől, a bogaraktól, meg minden olyan állattól, akit ők nem szeretnek!

– Ne vitatkozzatok már! – szakította félbe őket Pehelyke.

– Miért, mit gondolsz, te mi leszel? – mérte végig Maszat. – Vadász nem, az már most biztos! Úgy világítasz a sötétben, hogy még a vakegerek is kapásból kiszűrnak. Szerintem te is legyél szobacica. Túl szép a bundád, vigyázni kell rá! Nézd meg, én is átbukdácsoltam az erdőn, aztán most teljesen rotyton van a manikűröm – nyaffantotta panaszosan, majd nagy műgonddal nyalni kezdte jobb mellső prailját.

Pehelyke még időben észrevette Cirom szemforgatását, ezért gyorsan megelőzte, mielőtt a kis kandúr kifejthette volna Maszatnak, hogy mennyire nagyon lényegtelen dolog a nett manikűr egy vadásznak.

– Nem hiszem, hogy jó szobacica lennék – kezdte Pehelyke óvatosan. – Az a helyzet, hogy én szeretek ugyan aludni is, enni is, de azért sokat sétálok, meg játszom, meg...

A mondatot már nem fejezhette be, mert három koromfekete kiscica vonult el döbrent triójuk előtt. Mindháromról süttött a büszkeség, peckesen lépdelve egyre előrébb és előrébb verekedték magukat a sorban, és aki rájuk mert szólni, azt alaposan leköpték.

– Na, megjött az „elit” – prüszkölte Cirom, fancsali ábrázattal.

– Milyen elit? – néztek rá értetlenül a lányok.
 – Nem tudjátok, hogy kik a feketék? – hökkent meg a kandúrka. – Ők a boszorkányok macskáái. Azért ilyen nagy az arcuk, mert már születésük óta tudják, hogy boszorkányhoz fognak kerülni. Nekik a ciculási vizsga se kunszt.

– Ők nem vizsgáznak? – ámult el Pehelyke.
 – De vizsgáznak, csak maximum abból, hogy tudnak-e egyensúlyozni seprűn, meg ilyenek – válaszolt Cirom.
 – És tudnak egyensúlyozni? – kérdezte Maszat.
 – Mivel macskák.

Pehelyke, ha nem lett volna alapvetően is hófehér, most még inkább elfehéredett volna. Hatalmas Bastet az egekben! Ha a feketéknek ilyen könnyű dolguk van, akkor neki, aki fehérebb, mint egy maroknyi kókuszreszelék, lesz baja bőven! Egyébként maximum csak a könnyű vizsga miatt irigyelte a feketéket. Szegények boszorkányokhoz kerülnek, akik gonosz praktikákat űznek, és nyilván a cicáikkal is mostohán bánnak. Lehet, hogy nehéz lesz a vizsgája, de inkább bujjon meg és legyen belőle kóbor, mint hogy egy boszorkánnyal kelljen összekötnie az életét!

– Én azért nem szeretnék fekete lenni – jelentette ki Maszat. – Gondolom, a boszorkányok a macskáikkal sem túl kedvesek.

– Azt csak hiszed! – legyintett mindentudón Cirom. – A boszorkányok kényeztetik a kedvenceiket. Az ám az aranyélet!

– Nekem nem kéne aranyélet olyan áron, hogy gonosz legyen az emberem! – vágta ki Pehelyke.

– Ja, hogy te azt hiszed, hogy minden boszorkány gonosz? – kerekítette rá Cirom gyönyörű, aransárga szemét. – Nagyon tévedsz. Vannak igazán jó boszorkányok is! A fekete cicák sem mindig gonosz boszorkányhoz kerülnek ám!

– Komolyan? – kérdezte ámulva a cicalány.
 – Ne higgy neki! Ez olyan legenda lehet, mint a hatkilós egér! – fintorgott Maszat.

A társalgást nem folytathatták, mert Cirom került sorra, majd pár perc múlva büszkén vonult el mellettük, mint a jövő Nagy Vadásza. Pehelyke remegő lábakkal közelítette meg a nagy, lapos követ, ami mögött Fuszekli tanárnő üldögélt, szép pofiján a fáradtság átható és látható jeleivel. Mikor a kis fehér cica megállt előtte, jobb mancsának egyik körmét egy pici tintatartóba mártotta, de fel sem nézett az előtte heverő pergamenek közül.

– Neve? – kérdezte tompán.
 – Pehelyke – válaszolt csendesen a cicalány.
 – Neme?
 – Lány – rebegte Pehelyke.
 – Nőstény – javította ki unottan a tanárnő. – Színe?
 – Fehér.

Fuszekli tanárnő olyan gyorsan kapta fel a fejét, hogy Pehelyke ijedtében úgy behúzta a buksiját a nyakába, szinte beleroppant.

– Mindenhol? – érdeklődött a tanárnő izgatottan.
 – Mi mindenhol? – kérdezett vissza Pehelyke semmit sem értve.

– Mindenhol fehér? Egy folt sincs magán?
 – Ööö... nincs.
 – Nohát! – lehelte Fuszekli tanárnő. Széleseben lejegyzett

pár mondatot egy kisebb pergamenre, majd ügyesen összegöngyölt, és Pehelyke elé tolta. – Fogja ezt a macskakaparást, és induljon el itt mögöttem, a nagy tölgyfa irányába. Ne aggódjon, nem fogja elvéteni. Ott találja Kackia igazgató urat, ő fogja magát eligazítani.

Pehelyke hatalmasra nyílt szemmel, remegve vette át az irományt. A mutatott irányba indult, szinte félájultan az izgalomtól. Bastet segíts! Mi a baj vele? Az, hogy fehér? Hát mégis eltanácsolják, azért küldik egyenesen az igazgatóhoz? Közeledett a nagy tölgyfa felé, de mikor elérte, nem látott egyetlen macskát sem. Tétován megkerülte a hatalmas törzset, és kis híján nekiment az ott üldögélő nagy, cirmos kandúrnak.

– Óvatosabban, kedves kisasszony! – mosolygott rá hunyorogva az igazgató.

– Önhöz küldtek ezzel a papírral – tette le Kackia tanár úr elé a pergament Pehelyke.

– Arra nincs szükség. Látom, hogy Fuszekli tanárnő miért küldte hozzám. Tehát maga fehér.

– Igen – válaszolt a kiscica, bár kevés ennél nyilvánvalóbb dolog volt a világon. Most már tudta, hogy a színe csakis valami rettentő szörnyűséget jelenthet.

– Egyetlen szál más színű szőre sincs? – kérdezte barátságosan Kackia igazgató úr.

– Nincs – nyíffantotta félénken Pehelyke.

– Ez remek! – mosolygott rá a kandúr. – Akkor fáradjon utánam!

– Ne tessék haragudni, de mi lesz most velem? El leszek tanácsolva? Annyira nagy baj, hogy fehér vagyok? – kérdezte a cicalány, és már ha akarta, sem tudta volna tagadni növekvő félelmét.

– Eltanácsolni? Ugyan, dehogy! Az, hogy maga hófehér egy nagyon ritka és nagyon különleges adottság. Az ilyen patyolat-fehér kiscicák mindig a jó boszorkányok macskáái lesznek, ami igazi kiváltság!

– Boszorkány? – rebegte Pehelyke. – De a boszorkányok mindig gonoszak, nem?

– Nem, ez butaság – ingatta fejét Kackia tanár úr. – Igenis vannak jó boszorkányok, ők kizárólag a fehér mágiával foglalkoznak, segítenek az embereknek, gyógyítanak, és tisztelnek mindent, ami él. Így aztán az ő cicájuknak lenni valóban nagy megtiszteltetés.

– De igazgató úr, kérem, én nem tudok semmit, amitől különleges lennék! – szakadt ki Pehelykéből a legnagyobb félelme.

– Már hogyan tudna? – hajolt hozzá közelebb az igazgató. – Tudja, miért a fekete cicák a boszorkányok macskáái? Mert ők megértik a boszorkányokat, így tudnak nekik segíteni a mágiázásban. Igen ám, de a boszorkányok a fekete cicák beszédét nem értik meg, a kommunikáció tehát egyoldalú. Ugyanakkor a jó boszorkány és fehér cicája között olyan szövetség van, ami ha valóban működik, akkor nem csak a cica érti meg a boszorkányt, de a boszorkány is mindent megért, amit a cicája mond. Ez a mágia magasiskolája!

– És hogyan fogok ebből vizsgázni? Mi lesz, ha nem tudok rendesen ciculni? – kérdezte Pehelyke kétségbeesetten.

– A tulajdonképpeni vizsga roppant egyszerű; maga csak odamegy a boszorkányához, és beszédbe elegyedik vele. Ha megértik egymást, akkor meg is találta élete tár-

sát – mosolygott Kackia igazgató. – Most jöjjön velem! El kell mennünk a Kusza Fáig, hogy azon átkelve a boszorkányához találjon.

A cicalány nem ellenkezett, hiszen nem is tehetett. Fejében tompán kongtak a kandúr szavai. Akkor hát ő mégsem fölösleges? Mégis csak tud olyat, amit más cica nem? Hihetetlennek tűnt, és nem bízott túlzottan a sikerben, ennek ellenére kicsit büszkének is érezte magát.

Hamarosan elérték a Kusza Fát, ami nevéhez méltóan girbe-gurba ágaival nyújtózkodott az ég felé. Gyökerei egy helyen olyannyira felpúposodtak, hogy talán még egy kisebb medve is átfért volna alattuk.

– Meg is érkeztünk – biccentett Kackia tanár úr a fa felé. – Látja ott azt a furcsa gyökeret? Annyi csupán a feladata, hogy átsétál alatta. Ha minden jól megy, akkor annak a boszorkánynak a háza előtt fog kikötni, akinek éppen ilyen kiscicára van szüksége.

– És mit csináljak, ha találkozom a boszorkánnyal? – érdeklődött Pehelyke, most már inkább kíváncsian, mint ijedten.

– Nos, először is köszönjön illedelmesen. Ez nagyon fontos! Aztán, ha a boszorkány észreveszi magát, próbáljon meg beszélgetni vele.

– Akkor mi lesz, ha mégsem érti meg, amit mondom?

– Ezen ne aggódjon. Abban az esetben visszakerül ide, és ha esetleg így lesz, én itt fogom várni – biztosította Kackia igazgató úr. – Most induljon! Sok szerencsét és boldog életet kívánok!

– Köszönöm szépen! – rebegte Pehelyke, és izmaiba visszatért a remegés.

Félénken elindult a göcsörtös gyökér felé, aztán belépett az átjárón. Legnagyobb meglepetésére egy fából ácsolt tornácon találta magát, amihez csinos kis ház tartozott. Hátranézett, de a Kusza Fának már a nyomát sem látta.

Óvatosan elindult az ajtó felé, és amikor odaért, leült elé. Mit is mondott az igazgató úr? Köszönni kell. Rövid torokköszörülés után halkán nyávogni kezdett.

– Csókolom – nyaffantotta nem túl hangosan. Hallgatózott, de a házból egy hang sem szűrődött ki.

– Csókolom! – nyávogta határozottabban.

Bentről hirtelen mocorgás neszei hallatszottak. Pehelykének a torkába ugrott a szíve, de nem moccant. Az ajtó lassan kinyílt és egy fiatal nő nézett ki rajta.

– Van itt valaki? – kémlelte a kinti sötétséget.

– Igen, én – nyürentett a kiscica.

A nő lenézett, rámosolygott, és mielőtt Pehelyke bármit tehetett volna, a kezébe vette őt és magához ölelte. Finom volt, puha, és illatos. A kiscica már nem is félt, amikor besétáltak a finom meleg házba.

– Boszorkánynak tetszik lenni? – kérdezte ámulva a cicalány, mert soha nem gondolta volna, hogy ilyen kedves és barátságos is lehet valaki, aki mágiával foglalkozik. A fiatal nő szép arcát lágy hullámokban ölelte át vörös haja, szeme éppen olyan zöld volt, mint a kiscicáé.

– Igen, az vagyok – válaszolta a nő mosolyogva. – Te pedig, csak Pehelyke lehetsz.

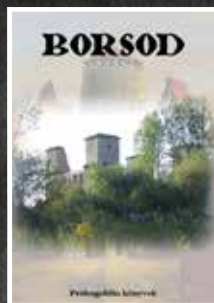
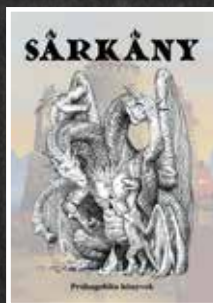
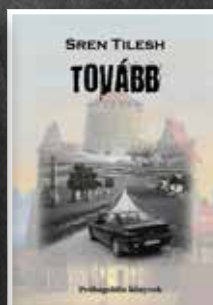
A cicusnak még a szája is tátva maradt. Milyen kedves, milyen puha, és milyen finom érzés, ahogy simogatja őt. Álljunk csak meg! Hiszen válaszolt neki! Eszerint...

– Tetszik érteni, amit mondom? – kérdezte izgatottan.

– Persze, hogy értem – simította arcához az arcát a nő, majd pusztát adott a fejcskájára. – Hiszen te vagy az én cicám.

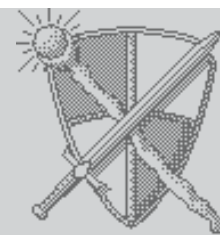
Pehelyke minden porcikáját olyan melegség járta át, amit még sosem érzett. Már biztosan tudta, hogy csodálatos dolog egy jó boszorkány macskájának lenni. Egy életen át.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

B. J. Schmudla

Új Hajnal vándorai – Az alku már megkötött I.

A történet, melyben Lex Margrel találkozik az Utazóval és szembesül saját lelkének sötétségével, miközben az áhított hatalmat hajszolja.

Csend ülte meg a helyet, mikor a három alak belépett az ősi tudástól terhes szobába. Csak a keleti fal mellett emelkedő utazókapu felszínének halvány derengése hozott némi fényt az amúgy ablaktalan csarnokba, ahol ki tudja, mióta nem járt senki. A levegő is áporodott volt, de legalább hűvös a sivatag forrósága után, mely egyes mesék szerint nemcsak a testet, de az óvatlan utazó lelkét is elemésztheti.

– Szerencséd van, varázsló! – szólalt meg a nagydarab harcos, aki utolsónak lépett ki az ajtónyílásból. – Ha te is szétkenődöttél volna a falon, mint Dorik, akkor most ballaghatnánk vissza abba az istenverte porfészekbe – folytatta, miközben elpattintott egy fényrudat, hogy valamit lássanak is abból, ahová érkeztek. A rúdból áradó kékes fény kísérteties derengésbe burkolta a nagydarab, bőr- és fémvértdarabokat viselő szakállas embert, és elég világot biztosított ahhoz is, hogy némiképp lássanak maguk körül, mintha kellemes félhomályban járnának.

– Ne járjon annyit a szád! – válaszolt metsző hangon a kackiás bajszerű férfi, aki a terkeni sereg megtépázott fehér egyenruháját viselte. – Ha engem is megölt volna a kapu, akkor te, meg a sunyi haverod most a hullámat kutatnátok át, hogy lenyúljátok mindenem, és egy álló hétig vedeljete meg kurvázzatok Bazárvárosban.

– Az bizony meglehet – dörögte az orra alá a hegyes fülű harmadik fosztogató.

A vékony, fehér ruhás katona ezzel a maga részéről lezártnak tekintette a vitát, és felsőbbrendűségének teljes tudatában mutatott félreérthetetlenül a könyvekkel telezsúfolt, hatalmas szoba különböző pontjai felé. A két másik tudta a dolgát, így neki is láttak felderíteni a helyet, hisz ezért fizették őket.

Három nappal ezelőtt találkoztak a vezetőjükkel Bazárváros egyik legrosszabb híriű lebujában. Az egyenruhás idegen – aki Lex Margrelként mutatkozott be – olyan kísérőket keresett, akik nem kérdeznek, és nem riadnak vissza, ha valakinek esetleg be kell törni a fejét. Így most itt voltak ebben az évezredes romban, ami úgy borult fölējük, mint egy kriptá falai.

– Ti átnézitek ezt a helyiséget, én meg a szomszéd szobát – mondta Lex. – Bármit elvihettek, de a könyv az enyém! – tette hozzá ellentmondást nem tűrő hangon, majd óvatosan ő is egy fényrudat húzott elő és lassan megindult előre.

A szomszédos helyiség jóval kisebb volt, mint az, ahová

érkeztek, de a falakat itt is plafonig érő könyvespolcok és rég halott gépezetek paneljei, képernyői borították.

– Ez akár napokig is eltarthat – gondolta a ruganyos léptű varázsló, majd óvatosan odasétált a balszélső polchoz.

Órák telhettek el, az idő számolatlanul folyt, míg a volt terkeni katona magányba burkolózva a könyvet kereste, amit a látómedence ígért neki. A szoba túlvilági csendjét csak néha zavarta meg egy-egy, a szomszédból átszűrődő zaj, ahogy Lex két társa felprédálta a rég letűnt óvilág maradványait.

Keselyűk! Barbár vadállatok! De pont ilyenekre van szükségem – gondolta a magában és elmélyülve folytatta a kutatást az időközben a táskájából előhúzott fényrúd derengésénél.

A rudakat maga és társai számára Bafune, a technika istenének papjaitól vásárolta, akiktől bár kirázta a hideg, de ettől függetlenül a jéghideg csuhásoktól csodás dolgokat lehetett beszerezni, ha valaki ismerte a módját és legfőképp az árát.

A kutatás közben teljesen elmerülve az óvilág titkos tudását hordozó terem csodáiban szinte nem is figyelt környezetére, ami meglepően szokatlan volt az edzett katonától, de izgalma most nagyobb volt óvatosságánál. A már lassan egy éve megtalált látómedence ugyanis olyan tudást ígért neki, mellyel megismerheti a világégés előtti civilizációk gépeinek a lényegét. Azt a lényegét, mely minden élő és élettelen magját alkotta és ezt megérintve, óvatos szobrászként formálva a titkos tanok kiválasztott mesterei uralmuk alá hajthatták azokat. Azonban ez a tudás veszélyeket is rejtett magában. Számptalan tanoncról hallott már meséket, akik vigyázatlanul, kellő megismerés és tapasztalat nélkül nyúltak ezekhez a magvakhoz, és a kozmikus energiák törvényei alapján nem csak azok, de ők maguk is megváltoztak. A dolgok lényege visszahatott rájuk. Kieégett, géplelkű zombikká váltak, mikor meg akarták érinteni az ősök gépeiben lakó igazságot, vagy elevenen égtek el önnön lelküknek tüzeiben az őselem uralmuk alá hajtása közben.

Így a keresés közben nem figyelt fel arra, mintha fényrúdja ereje egyszeriben megnőtt volna. Mintha visszaverné valami a kék-ezüst sugarakat.

– Isten hozott nálam! Végre találkozhatunk Lex Margrel! – csendült egy hideg, kegyetlen, az időn és téren túlról szóló hang.

Lex megperdült, és egy villanásnyi idő alatt elméjébe idézte a tűz lényegét, hogy tudatán átszűrve pusztító lángtengerbe boríthassa a váratlan látogatót, ha ez szük-

ségesnek bizonyul. Nem könyörgött az erőért és nem is hívta tiszteletteljes áhítattal, hanem elvette azt, mert megvolt hozzá az ereje és tudása. Megtehetette. Nem törődött a kockázattal. Sőt élvezte is, ahogy a lángok igazi valója megérinti a lelkét és feltölti kirobbanó erejével.

Amivel szembe találta magát, azonban még őt is meglepte. Egy fél ember nagyságú, díszesen kimunkált fémkeretes tükör lebegett előtte, mely korábban még a falon függött. A tükröből pedig egy tökéletességében félelmetes, izzó szemű, acélos bőrű alak meredt rá. Ajkain gúnyos félmosoly bujkált. Az időn és téren túli lény tekintete szinte a földhöz szegezte a harcedzett terkenit. Arcvonásaiból a parancsoló és mindent eltipró erő lenyűgöző érzete sugárzott. Lex megborzongott, de azonnal felmérte, hogy most nem mutathat félelmet. Nem, vagy ez a valami elevenen felfalja a lelkét. Elemészi a zabolátlan erejével.

– Ki vagy és mit akarsz tőlem? Honnét tudod a nevemet? – vágta oda a varázsló színlelt könnyedséggel, de belül pattanásig feszült volt. Kezei körül még mindig ott táncoltak a ki-kitörni készülő, mágikus energiából formálódó lángok. Tudta, hogy ha harcra kerül a sor, akkor csak saját erejére és tiszta fejére számíthat, mert a szomszédban dúló két bohóc még egy szemvillanásnyi ideig sem tartana ki egy ilyen ellenfél ellen. Azért lopva az ajtó felé pillantott.

– Felesleges a társaidra számítanod, varázsló. Semmit sem fognak fel abból, ami ebben a szobában történik. Csak magunk vagyunk.

– Szóval, mit akarsz tőlem és ki vagy te?

– Sok néven ismernek, de én úgy hívom magam, hogy az Utazó. – Röviden kivárt, majd folytatta a mondanóját. – Már régóta figyelek, és úgy döntöttem, hogy tetszel nekem. Tetszik, ahogy törsz előre és mindig tudod, mit akarsz.

– Régóta figyelsz? Mégis hogy? – színlelte tovább a higgadságot a még mindig készenlétben álló Lex.

Ekkor a tükrön egy pillanatra megremegett a kép és egy villanásnyi időre más jelent meg rajta. Egy sápadt, fekete hajú, vérvörös ajkú, telt keblű szépség képe, ki akaratlanul is a varázsló tudatába furakodott.

– Az istenek átkozzák meg azt a napot! – foszlott le a higgadság a volt századosról és ezzel együtt a vasmarokkal tartott energia is elhagyta testét. – Viola! – sziszegte, és végigsimított a nyakán az apró hegeket keresve.

Az Utazó képe most már leplezetlen gúnyral az arcán visszatért a tükröbe.

– Meglepődte? – kérdezte.

– Nem – hazudta átlátszóan, de tisztában volt vele, hogy a másik átlát rajta.

– Azért hívtalak ide, hogy hatalmat ajánljak, Lex Margrel – mondta határozottan a mindenén túli entitás. – Tudom, hogy áhítod az erőt és azt is, hogy az út, amin most jársz, nem adja meg számodra ezt úgy, ahogy arra vágynál. Ezért alkut ajánlok neked.

Lex pillanatok alatt végiggondolta a lehetőségeket. Tudta, hogy egy ilyen ajánlatot nem utasíthat vissza úgy, hogy ép bőrrel megússza. Csábította, hívta a hatalom lehetősége, de ugyanakkor önnön szabad akarata ugyanolyan kincs volt számára, mint a korlátlan erő. Ez volt léte egyik alapeleme, és elég mendemondát és mesét hallott

már az ilyen alkukról ahhoz, hogy tudja, mi az áruk. Bár eddig csak mesének hitte őket.

– Talán érdekel, de a lelkemet nem adom! Azt felejtse el! – vágta rá határozottan.

– A lelkedet? – kacagott fel minden leplezett gúny nélkül az Utazó. – Miért alkudnék arra, ami már amúgy is az enyém? – folytatta.

A válasz villámcsapásként érte a volt katonát.

– Ez mit jelentsen? – kérdezte zavartan.

– Figyeltelek, Lex Margrel – hangsúlyozta ki a varázsló nevét. – Kapzsi vagy és hataloméhes. Mindent megteszel, hogy nagyobb, erősebb légy. Nem számít sem élet, sem halál; neked nem számít semmi, csak a még nagyobb erő! Nem eladtad a lelked, hanem odaadtad, és nem most, hanem mikor erre az útra léptél. – A felsőbbrendű gúny szinte tapintható volt a hangjában. Lex megsemmisülten állt előtte és érezte, hogy az Utazó a lelkébe lát.

– Akkor – kezdte lassan és tőle szokatlanul tétován –, halljam, mit ajánlasz?

– Van egy teremtmény, aki az utamban áll és arra fáj a foga, amit én akarok. Egy tanítványra, ki majdan az avatárom lesz. Fogd az embereid és pusztítsd el ezt az arcátlant, majd vedd szárnyaid alá az ifjút! – búgta szinte hízogóan.

– Mi hasznom lesz nekem ebből az egészből? – kérdezte a varázsló kissé felbátorodva.

– Először is – kezdte az Utazó – életben hagylak. De ha ez nem lenne elég, nagylelkűségem jeléül hatalmat adok neked, mellyel térdre kényszerítheted ellenfeleid, asszonyok fejét csavarhatod el és uralhatod mind a valóság, mind a mágia szövetségét. De ne hidd, hogy bolond vagyok – folytatta –, addig nem léphetsz ki innét, míg véreddel nem szentesíted a szövetséget, ahogy én az enyémmel!

Lex gyorsan felmérte a helyzetét és rájött, hogy nincs más választása, így az alku megkötött. Vérükkel pecsételték meg, mely összekötötte őket és a varázsló érezte, hogy ez alól csak egyikőjük élete árán van kibúvó.

– Akkor hogyan tovább? Hol találom az ellenlábasod? – kérdezte Lex ismét hideg logikával. A nemrég még a lelkét uraló tűz szinte teljesen kihűlt az Utazó jelenlétében.

– Ha kilépsz a szobából és összeszeded az embereid, mire újra visszajöttök ide, ez az ajtó már egy kapu lesz, ami elrepít az ellenségünkhöz. De csak hogy tudd: csak egyikőtök élheti túl!

– Egy utolsó kérdés, mielőtt indulok. A könyv itt van, amiért jöttem? Amit a medence mutatott?

– Soha nem is volt, barátom. Azt csak egy csalinak szántam, amire te mohón és hataloméhesen ráharaptál.

Ezzel a kép eltűnt a tükröből és helyét feneketlen sötétség vette át.

Nem sokkal később már ott álltak a kapu előtt, ami a szoba ajtónyílásában ásított. Sven – a nagydarab harcos és hegyes fülű társa – Jacobien – meggyőzéséhez Lexnek nem kellett igazán megerőltetnie magát. Mindössze annyit mondott, hogy a könyvet megtalálta, mely nem más, mint egy újabb kapu kulcsa a célja felé. A két zsoldos pedig örömmel kapott a fejenként beígért öt gallon vízen és dagadó erszényi arany csillagon.

edwardhooper

Szerelem

A szájban ez az áporodott szag,
Mint mikor valamit kihánytak.
Hidd el engem is bánt a csúz,
Egy ágról lecsüngő hiúz,
Úgy bánt ez a gondolat,
Ez a Téged remegő,
Fennkölt, színes mondat.
Szemed sugarában elveszik a fény,
Ott nő benne a sötétség,
Mily oly reménylő.
Bennem is remeg a kéj,
Hogy enyém légy.
Oly fáj ez a lég a fejemben,
Kavarognak e zsemleszín mennyekben,
Csak Te kellesz drágám,
Hintáznak a csillagok a Hold hátán,
Szívemben mörög egy apró érzélem,
Talán ez mégis egy enyhe szerelem.

Tumicz Krisztina

Látomás

És akarom, hogy szeress, mondd
A földön és fenn az égből
És a szíveddel a magasba dobj
Hogy a testem többé sosem féljen

És ha majd a vándorút, amin járok
Egyszer csak véget érne
Ez a látomás a délibábal táncol
Hogy egy perccel tovább éljek

Csak küldj egy jelet
Csak mondd újra nekem
Csak a földön
Csak fenn az égből
Ennyi volt az életem

És az élet lehet erős és gonosz
De te szorítsd a kezem
És égess el mikor azt mondom
Csak ennyi volt az életem

Csak küldj egy jelet
Csak mondd újra nekem
Csak a földön
Csak fenn az égből
Ennyi volt az életem

Erdős Sándor

Fagyott pokol

Elfogott a sötétség ura
egy lélek vadász portyán.
Könyörgő sikoly szállt az égbe,
angyal vitt hát a vállán.

Hit terített bús szellememre
köpenyt, ami ráfagyott,
kihűlt pokolban körbevesznek
perzselt szárnyú angyalok..

Krómer Ágnes

Elveszett illúziók

Ott vagyunk, ahol elfújja jelenünket az éj,
talpunk alatt izzón forog a Földanyánk.
Mi ott vagyunk ahol nincs már ébredés,
késbeszaladt szív a markomban vérzik el.
Létezésnek nevezett élet romlott bűze itt,
könnyeket fakasztana, ha tudna Ő még.
Ott voltunk, ahol megfagyott a minden,
a táj, fák, és ölünkbe hull az ég könnye.
Sötétben legyek fényed, ha más elveszett,
véres illúzió a jelen, földre hull és elvész.
Kezemben lüktető szív, még szeretni kész,
atlépve saját árnyékom felett így élek még.

Ann Heart

Halloween-i estén

Eszembe jutott csütörtökön,
Mi lenne, ha vennék egy tököt.
Halloweenre kifaragnám,
Szobám egyik sarkába raknám.

Gondolatom tett követte,
Gyorsan piacra is mentem.
Néztem jobbra, néztem balra,
Nagy nehezen ráakadtam.

Hazamentem, kifaragtam,
Majd egy mécsest beleraktam.
Köré tettem őszi termést,
Hangulatossá téve az estét.

2022. 10. 03.

Tordai Gábor

Van, hogy...

Van, hogy hallgatag
idő után
utat törnek a gondolatok.
Csendben érlelődnek
s csermelyként utat törnek.
Mindig kietlen éjjelek
közepette.
Nem hagynak,
éles pengeként
kivájják utukat.
Hideg vizük hosszú
szomjazás után
nedvesítik a száradt
lélek medrét.
S én csendben
melléjük ülök.

Atesz990

Feladat

Jelek, hogy rossz úton járok,
Összetöröm, elejtem, válok.
Tudom, hogy szellemek velem vannak,
Titokban is mindig tanácsot adnak.

Nem kell, hogy higgy nekem,
Ez az én világom, eddig is vittem.
Nem kell egy újabb doktor,
Ki újabb receptet ír, sokszor.

Emlékképek, finom sütemények,
Megbeszélte életvélemények.
Talán vár a másik oldal rég már,
Csak én nem ragaszkodom hozzá.

Nem kell nekem újabb több száz,
Csak egyetlen, ki engem ért hát.
Nem kell újabb előítélet,
Járd te az utamat, s látni fogod a véged.

Olyan is van, hogy feladhatatlan remény,
De van olyan is, hogy reménytelen feladat.
S a hideg ráz, a bőröm is kemény,
A fájdalom után, hány cél mutat igazat?

Ann Heart

Myria

Egyszer volt, hol nem volt,
Még az Óperenciás Tengeren is túl
Kezdődne a mese, de ez nem az volt,
Hanem igaz történet, mi a szeretetről szól.
Hunyd le szemed, s tárd ki szíved kapuját,
Képzelet Földe csak reád vár, bizony ám!
Mikor még nem volt technika, sem gépfegyverek,
A faluban szabadon játszhattak a gyermekek,
Az aggodalom azért ott volt mindenkinben,
Időnként vad hordák portyáztak Myrekiben,
Egy sárkány élt a közeli barlangban,
Kinek létét egy kislány tudta, s titokban tartotta,
Ő volt az egyetlen, ki túlélte a mészárlást,
Melyet az emberek szítottak, hogy kiirtsák fajtáját,
A titok azonban napvilágra került,
A barlanghoz mentek, de Ő elmenekült,
Myriának hiányzott a kis barátja,
Nem értette, miért mindenki Őt bántja?
Hiszen oly nemes volt, s lelke tiszta,
Myria az életét is rá bízta,
Szomorúság s magány mardosta lelkét,
Hangját hallani sem lehetett azon az estén,
Szótlanságot fogadott szárnyas barátjaért,
Titokban mindig remélte visszatértét.
Telt az idő, az évek mentek,
A gyerekek felnőttek, s nagyok lettek,
Volt, ki elhagyta a szülőházát,
Új kalandokat keresve tovább állt,
Myria maradt, s idő közben megbékélt,
Oly sokszor csalódott, hogy feladta reményét,
Ám egyszer egy napon egy árnyat látott,
Miközben az erdőben őzre vadászott,
Már éppen felajzani készült íját,
Hogy vacsorára elejtse a kiszemelt prédát,
De a vad, miközben szomját oltotta,
Neszt hallott, s eliszkolt nyomban.
- Ki vagy Te, hogy elűzöd zsákmányom?
Vagy tán az én bőrömrre pályázol?
Bújj elő nyomban, te gaz haramia,
Dühöm fojtogat, s kedvem harcra bízta! -
Kiáltott Myria, kinek türelme fogytán volt,
Szeme vörösen izzott, arca szinte lángolt,
Mikor előlépett rejtekéből a leselkedő,
A lánynak hihetetlen volt, s megdöbbenő,
Ki előtte állt, a sárkány volt maga,
Gondold, kinek nevét még Ő adta,
Myria arcát könnyei áztatták,
Azt hitte, soha többé nem látja már,
Íja a földre hullt, s megindult felé,
Hisz erre az alkalomra várt réges-rég,

Mikor átölelte barátját, az felmordult nyomban,
 De nem a szájából jött, hanem maga volt a gyomra,
 Így hát a két barát egyre, s ugyanarra gondolt,
 Myria hátára ült, majd szárnyra kapott Gondold,
 Együtt repültek hegyen-völgyön át,
 Láthatták magasból az alant terülő csodát,
 Erdőt, mezőt, mit szem beláthatott,
 A horizonton alábukó ragyogó Napot.
 Azonban visszaúton Myreki felé
 Megdöbbszentő látvány tárult szemük elé,
 Tüzes, fekete méneken egy horda lovagolt,
 Hogy a faluba érjenek, nem sok híja volt,
 Élükön Karan, a rettegett vezér,
 Kinek ártatlanok vére mocskolta be kezét,
 Kardjukat húzták hüvelyükből elő,
 S lecsapni készült a portyázó erő,
 Sikoly hasított a falu csendjébe,
 Fémesen csillant a kard pengéje,
 Myria szíve hatalmasat dobbant,
 S benne a szunnyadó gyűlölet újra lángra lobbant,
 Gondold, ki megérezte barátja hevét,
 Benne csak feltüzeltelte harci kedvét,
 A sárkány megkezdte zuhanórepülését
 S mindeközben a lány elővette pengéjét,
 Ordítás közepette rontott a hordának,
 Jaj volt egy pár zsoldos torkának,
 Karan, a vezér nem rémült meg ettől,
 Sőt inkább felbuzdult ezen tettől,
 Lova horpaszába vágta a sarkát,
 Szorosan kardjára fonta hatalmas markát,
 Viharsebesen törtetett előre,
 Égő fáklyákat hajigált a tetőkre,
 Mindenki futott, ki merre látott,
 De lova szárán egy nagyot rántott,
 Mert Myria és Gondold ott állt előtte,
 A falu népe nem tudta, mi sül ki belőle,
 A mézszárlásból végre most már legyen elég,
 Ezen falu népe jót s rosszat megélt,
 Rettégünk tőled, te ádáz vezér,
 Kinek mindenki félve ejti ki nevét,
 Öltél már meg erőt s gyengét,
 Megkínóztad minden ember lelkét,
 A sárkány felbőszülve fújtatott,
 Aztán pedig ordított egy nagyot,
 Karannak a szeme sem rebbent,
 Azonban körülöttük mindenki megrettent.
 Myria a vezér lova elé lépett,
 S merészen a férfi fekete szemébe nézett,
 Karan kajánul elnevette magát,
 Biztos volt abban, Ő nyeri a csatát,
 Kard a karddal járta a táncot
 Ilyet a környéken senki sem látott,
 A harc heve szította mindkettejük véré,
 A szenvedély eluralta az egyikük lényét,
 Myria küzdött, bár egyre jobban fáradt,

De erőt adott a düh, ami a lelkéből áradt,
 Órák óta harcoltak, küzdöttek egymással,
 Myria is jobban szeretett volna lenni mással,
 Hiszen Gondold mégis visszatért hozzá,
 Végre teljes lényében megnyugodhat most már.
 Karan közben elbotlott egy kőben, s elesett,
 Myria gyorsan ki is használta a helyzetet,
 Mellkasára térdelt, s kardját a vezérnek szegezte.
 – Öld meg a gyilkost, most végre megteheted! -
 kiáltotta a falu népe szinte egyszerre.
 De a fiatal lány habozni látszott eme tette,
 Ám ekkor egy nyíl a hátába fúródott.
 Ki volt a tettes? Az soha ki nem tudódott.
 Hogy mi történt ezek után, senki nem értette,
 Karan fölkapta a lányt, hisz mélyen legbelül féltette,
 Teltek a napok, a lány gyorsan gyógyult,
 Így ebben a történetben senki nem járt pórul.

2019. 03. 01.

Drekthor

A narancsfaodvánál

Szólal a kakukk
 S Én feléje sietek
 Nincsenek tabuk

SiPI

Nem

Valami nyomja a szívemet
 Valami rontja a színeket
 Valami ismeretlen?
 Nem.,

Valami felzabál legbelül
 Valami mindig elkerül
 Vagy csak felülkerekedik a félelem?
 Nem.,

Két világ választ el mindentől
 Hogy elegendem van-e mindebből?
 Kétségtelen

Hogy lehet-e jobb, eshet-e örökké?
 Már csak átfarmálódnak körökké
 Végtelen

Biró B. Balázs

Az utolsó szent

Nagy város hatalmas rozsdá övezet;
mondd, a szépség csövek közt hova veszett!
Egyhangú összevisszaság; egy Bábel;
mindenhol az adathordozó kábel.
Az Árnyék világban árnyék étellel
sterilen körülvéve mű fényekkel.
Itt ment egy élő világló kis gyertya,
az örömhír utolsó hírmondója.

Nem bámult, csak ment
az utolsó szent!

Mögötte graffiti és előtte bűz,
itt-ott nagy fém hordókban lobog a tűz.
Ott melegszik a sok világ árvája,
átjárja őket a szent glóriája.
Valaki divatos, valaki rongyos,
őreá nézett elhaladván, pont most.
Neon íve alatt forgalom síkit,
de ő nem rezzen, egy fejet se mozdít.

Nem bámult, csak ment
az utolsó szent!

A nap narancsosan ragyogtatta be
sugarait a méreggel telt füstbe.
Csak ez az ember világol, egyedül
a mocsokkal és bűzzel nem elegyül.
Lányok rövidnadrágban, fiúk varrva:
mindenféle képek testen, rajzolva.
Nézi is őt megvető mű szemekkel,
de csak Bibliáját fogja kezével.

Nem bámult, csak ment
az utolsó szent!

Fülledt sóhajok és fegyverropogás,
majd rendőr sziréna: fényes-zokogás.
Cyborgok, klónok, droidok és mutánsok,
rajta látják most már nem ők a mások.
Ment és glóriája fehéren perzselt,
persze e világ mocská jajveszékelt.
Arca egyhangú, mint egy ikonképen,
így volt ő kiismerhetetlen, eképpen.

Nem bámult, csak ment
az utolsó szent!

Aztán egyszer csak megmozdult valami,
erjedt tömegből csatlakozott valaki.

Más csillag gyermeke volt ő, eme nő,
és mögötte a sor egyre csak nő s nő!
csövesek, vakok, sánták, elesettek:
kiket centrifugával kipörgettek,
és ki úgy érezte, hogy hívják, az ment,
míg sétált mellette az utolsó szent.

jocker

A sors útja

Az ősz az elmúlás előjele,
De benne van a kikelet szele.
Mondják, minden rosszat jó követ...
Ebben én nem hiszek... de lehet.

Tavaszt is a jobb nyár követi,
Így nyáron az ember azt hiszi,
Hogy ez így a legjobb, maga a tökély.
Ha minden jól alakul, így lesz... ne félj!

Nem tudni azonban, kinek mi a jó
És azt sem, hogy vajon neki mi való.
Sőt mindenki másképp éli meg ugyanazt,
De nincsen, aki kőből is vizet fakaszt.

A sors útja cifra, dimbes-dombos,
Nem egyenes, inkább jó kanyargós
És nem mindig van úgy... megyünk hegynek felfelé,
Van, hogy irány a gödör... szívünk hideg lelét.

Azt régen, pontosan tudjuk; mit ránk rótt a sors,
Az be is következik. Élet nem komfortos,
Sőt olyan, mint egy régi harcos törött karddal
És csak vagdalkozunk... az életben fakarddal.

Sokan, milliónyian ágálnak a sorsuk ellen,
De ők a körülményeik miatt a tehetetlen
Tömeg, pedig van köztük jobb sorsra érdemes,
De nem tud mit tenni, élete... csak fekélyes.

Megoldás nincsen, jó tanács nem adható.
Élet olyan, mint egy szennyezett, algás tó.
Kinek már csónakja sincs, iszik vagy elmenekül,
Így élet beszippantja... túri tehetetlenül.

Budapest. 2011. október 18. - Kustra Ferenc József

MEGJELENT!

Nagy Gergely hangulatos képei kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidérccek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírpajai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

